

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Το Μυστήριο του
Θεανού

1

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΑΥΑΓΙΟ

ΟΛΑ πηγαίνουν θαυμάσια. Το υπερωκεάνειο «Νιού Στάρ» σκίζει περήφανο τὰ ἤσυχα νερά του Ἀτλαντικού καὶ οἱ ἐπιβάτες κάτω, στὴ μεγάλη σάλα του καραβιῶ, τὸ ἔχουν ρίξει στὸ χορὸ καὶ στὸ τραγοῦδι. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία καὶ τὸ θόρυβο, μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ ραδιόφωνα, ἀνοίγει ἀπτόμα ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἕνας ἀξιωματικός. Εἶναι κατάχλωμος καὶ τὰ μάτια του εἶναι διάπλατα ἀνοιγμένα ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Ὅλοι στὸ κατάστρωμα!, φωνάζει.

Οἱ ἐπιβάτες, ξαφνιασμένοι, σταματοῦν τὸ χορὸ. Ἡ

τρομαγμένη φωνὴ τοῦ ἀξιωματικού, ποὺ τοὺς διατάζει νὰ ἀνεβοῦν στὸ κατάστρωμα, τοὺς χάλασε τὴ διάθεσι καὶ τοὺς γαμίζει ἀγωνία. Κάποιος βρίσκει τὸ θάρρος του καὶ ρωτᾶει:

— Μὰ τί συμβαίνει, ἐπιτέλους;

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, ὅταν ἀκούγεται ἕνας τρομακτικὸς πάταγος, ποὺ κλονίζει ὀλάκερὸ τὸ πλοῖο καὶ ρίχνει κάτω ὅσους στέκουν ὀρθοί. Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ περιγράψῃ. Ὅλοι τοὺς ὁρμούν γιὰ νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σάλα καὶ νὰ ἀνεβοῦν στὸ κατάστρωμα ἔνω στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ὁ πανικὸς. Μιὰ

φωνή ξεχύνεται παντού, που κάνει πιο τρομερή τη σκηνή, μια σπαραχτική φωνή από όλα τα στόματα:

— Βοήθεια! Βοήθεια!... Πνιγόμαστε!...

Μερικοί προλαβαίνουν να πεταχτούν από την ανοιχτή πόρτα και να ανέβουν στη σκάλα που οδηγεί στο καταστρώμα. Εκεί όμως σταματούν. Ένα σύννεφο από μαύρο καπνό τους κλείνει το δρόμο. Δεν βλέπουν τώρα τίποτε μπροστά τους. Στα τυφλά, προσπαθούν να ανέβουν, μα δεν τα καταφέρνουν. Η σκάλα έχει καταστραφή ακριβώς στο σημείο που ενώνεται με το καταστρώμα. Πρέπει τώρα να μείνουν εκεί, φυλακισμένοι μέσα σ' αυτό το σκοτάδι του καπνού, μέσα σ' αυτό το κύμα της απελπισίας και της άγωνίας του θανάτου, χωρίς να ξέρουν τί γίνεται γύρω τους, χωρίς να μπορή να βοηθήση ο ένας τον άλλο. Μόνο οι σπαραχτικές φωνές γεμίζουν την ατμόσφαιρα:

— Πνιγόμαστε... Θεέ μου, βουλιάζουμε! Βοήθεια! Βοήθεια!...

* * *

Είκοσι δλόκληρα λεπτά κρατάει αυτή η απεριγράπτη τραγωδία, που ζουν οι επιβάτες του «Νιού Στάρ». Κανένας τους δεν ξέρει πώς έγινε αυτή η έκρηξη, που δρέθηκε αυτός ο μαύρος καπνός δλόγουρά τους και δεν τους άφησε να βρουν τη σωτηρία

τους με τις βάρκες και τα σωσίδια.

Αφού πέρασαν τα είκοσι λεπτά, ο καπνός, που έχει σκεπάσει ένα μεγάλο μέρος της θάλασσας, αρχίζει σιγά-σιγά να διαλύεται. Μα το καράβι, μαζί με τους ανθρώπους που κρατούσε μέσα του, έχει γίνει άφαντο! Το έχει καταπιή η θάλασσα και μόνο μερικά συντρίμια του πλέουν πάνω στην επιφάνεια... Σιγά - σιγά, το μέρος αυτό της τραγωδίας αρχίζει να γεμίζει από σκυλόφαρα και καρχαρίες. Σπαθίζουν με την κοφτή ούρα τους τα κύματα προσπαθώντας να ανακαλύψουν κάτι, που θα τους γεμίσει την άδεια τους κοιλιά. Πλησιάζουν τις κομματιασμένες σανίδες, τους δίνουν ένα γερό χτύπημα με το ρύγχος τους και, σαν βλέπουν πως δεν είναι τίποτε φαγώσιμο, τις αφήνουν και λοξοδρομούν.

Νά όμως που ένας από τους καρχαρίες στέκεται πιο τυχερός. Βλέπει δυο παράξενα σώματα να επιπλέουν και να κινούνται πάνω στη θάλασσα, κάπου διακόσια μέτρα μακριά από το μέρος του ναυαγίου. Μοιάζουν αυτά τα σώματα σαν δυο θεόρατα βατράχια, με χοντρό και ακανόνιστο κεφάλι, κολλημένο πάνω στο μαύρο τους κορμί.

Τα δυο αυτά όντα, που ξεφύτρωσαν μέσα από τους καπνούς του ναυαγημένου πλοίου, δεν τα πήρε είδησι μόνο ο πεινασμένος καρχαρίας.

Μέσα σ' αυτή την τραγική έρημιά του ώκεανού, που θά νόμιζε κανείς πως ποτέ δεν θά ξαναδη σημάδι ανθρώπινης ζωής, τριακόσια περίπου μέτρα κάτω από την επίφάνεια, ένα μεγάλο και άτσάλινο θηρίο κάνει την εμφάνισή του. Έχει κάπου δεκαπέντε μέτρα μάκρος και έξη πλάτος. Οί πλευρές του είναι όλες ίσιες και μοιάζει σαν ένα στενόμακρο κουτί. Μόνο ή μύτη του μπροστά είναι κάπως καμπυλωτή. Τά ψάρια και τά θηρία του βυθού βλέποντας τό παράξενο αυτό τέρας νά σταματάη στά νερά τους, παίρνουν άμέσως δρόμο και γίνονται άφαντα από τό φόβο τους.

Κανένα ίχνος ζωής δεν μπορεί κανείς νά διακρίνη κυττάζοντάς το άπ' έξω. Άν όμως κατώρθωνε νά μπη στό έσωτερικό του, θά έβλεπε πέντε ανθρώπους σκυμμένους πάνω σ' ένα τραπέζι. Είναι παράξενα ντυμένοι, με έφαρμοστές φόρμες, και τά πρόσωπά τους είναι πολύ χλωμά, λές και έχει πολλά χρόνια νά τά δη ό ήλιος. Κυττάζουν περίεργα ένα φωτεινό καθρέφτη, που βρίσκεται κολλημένος στό τραπέζι και που μέσα του κινούνται κάτι σκιές.

— Άρκο, μιλάει ό ένας άπό τους πέντε, σέ μια παράδοξη γλώσσα, που θυμίζει πολύ τά αρχαία ελληνικά, έχω την έντύπωση πως αυτά τά δύο όντα, που κινούνται στην επίφάνεια και που μοιά-

ζουν με βατράχια, είναι άνθρωποι. Άνθρωποι του έξω κόσμου...

— Άνθρωποι; Και τί είδους στολή είναι: αυτή που φορούν;

— Ποιός ξέρει, ίσως κανένα καινούργιο σχέδιο, που χρησιμοποιούν για σωσίβιο.

— Και τί μάς ενδιαφέρει; άπαντάει τώρα ό Άρκο, που φαίνεται σαν άρχηγός του παράξενου αυτού σκάφους.

— Και μένα δεν με ενδιαφέρει, μά μου φαίνεται παράξενο πώς κατώρθωσαν αυτοί οι δυο νά σωθούν, τή στιγμή που πνίγηκαν όλοι οι επιβάτες. Δεν νομίζεις και σύ πώς φόρεσαν τά σωσίβιά τους πριν γίνη ή έκρηξις, σαν νά ήξεραν πως τό πλοίο θά ναυαγήση;

Ό Άρκο μένει για μια στιγμή σκεπτικός και κυττάζει τό σύντροφό του στά μάτια.

— Έχεις δίκιο, Λούντι. Κάτι τέτοιο πρέπει νά συμβαίνει. Άν αυτά τά δυο όντα είναι άνθρωποι, μου φαίνεται πολύ ύποπτη ή σωτηρία τους. Πριν όμως πάρουμε καμμιά άπόφασι, πρέπει νά τους παρακολουθήσουμε για νά δούμε τί σκοπεύουν νά κάνουν.

ΔΙΧΜΑΛΟΤΟΙ ΤΩΝ ΧΛΩΜΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

 I PENTE άνθρωποι, που άποτελούν τό πλήρωμα του άτσάλινου και άλλόκοτου αυτού ύπο-

βρυχίου, σκύβουν ξανά τα κεφάλια τους πάνω στον καθρέφτη του τραπέζιου.

— Δόστε ακόμη διακόσια μέτρα άνοδο!, διατάζει ο Άρκο.

Με την κίνηση ενός μικρού μοχλού, το υποβρύχιο αρχίζει να ανεβαίνει, ενώ οι σκιές των δυο βατράχων γίνονται σιγά - σιγά πιο μεγάλες και πιο καθαρές μέσα στον καθρέφτη.

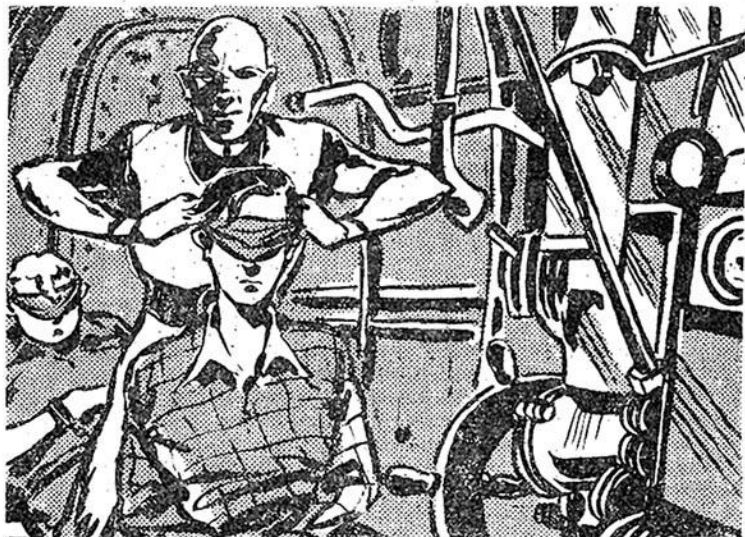
Το υποβρύχιο σταματάει ακριβώς από κάτω τους και σβύνει τη μηχανή του.

— Άνθρωποι είναι όπωσδήποτε, παρατηρεί ο Άρκο, προσέχοντας τις κινήσεις

τους. Μά... αυτή ή σκιά, που τρέχει καταπάνω τους, σαν τί μοιάζει; Λούντι, το νού σου! Είναι καρχαρίας! Τους μυρίστηκε και τρέχει να τους καταπιή. Γρήγορα, Λούντι, να τον προλάβουμε!

Ο Λούντι με ένα πήδημα φτάνει μπροστά σε ένα μηχανήμα που βρίσκεται στον τοίχο του μικρού διαμερίσματος. Βάζει το μάτι του πάνω σε ένα γυαλί και, ενώ με το άριστερο του χέρι γυρίζει μια μικρή ροδούλα, το δεξί του σταματάει πάνω σε ένα μικρό κόκκινο κουμπάκι.

Οι τέσσερις άλλοι, που έχουν σκύψει πάνω στον καθρέφτη, παρακολουθούν με ά-

Τους περνάει τις χειροπέδες στα χέρια, και κατόπιν τους δένει τα μάτια.

*Απέναντί τους ορθώνεται ένα πονύφλο παλάτι με διοσφους κήπους που μοιάζει σαν παρασυμθέτιο.

γωνία τόν τεράστιο καρχαρία. Τόν βλέπουν να προχωρή σκίζοντας με ταχύτητα τα νερά. φαίνεται πώς τόν πήραν είδησι, γιατί χωρίζουν ξαφνικά και αρχίζουν να κολυμπούν όσο μπορούν πιο γρήγορα. "Αδικος κόπος όμως! 'Ο καρχαρίας, βλέποντάς τους να χωρίζουν και να απομακρύνονται, αλλάζει: κατεύθυνσι, διαλέγοντας τόν έναν από τους δύο. Με λίγα χτυπήματα της ούρας, τόν πλησιάζει τώρα, στρίβει τὸ λαιμό του και ανοίγει τὸ πελώριο στόμα του...

— Λούντι!, κάνει ὁ "Αρκο με πιγυμένη φωνή, ἐνώ ὁ ἰ-

δρώτας αρχίζει νὰ τρέξη ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Οἱ ἄλλοι σταματοῦν ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη, ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

'Ο Λούντι, χωρὶς νὰ χάσει τὴ γαλήνη ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ μὲ τὸ μάτι πάντα στηριγμένο πάνω στὸ μικρὸ γυαλί, πατάει τὸ μικρὸ κόκκινο κουμπάκι.

'Ο "Αρκο καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του βλέπουν μέσα στὸν καθρέφτη τὸν καρχαρία νὰ μὴν ἀκίνητος καὶ μαρμαρωμένος, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἐνῶ ἡ σκιά τοῦ βατράχου μένει κι' αὐτὴ γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη, κυττάζοντας

τὸ νεκρὸ καρχαρία, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα. "Ἐπειτα, μὲ μερικές κουρασμένες κινήσεις, γλιστράει κοντὰ στὸν σύντροφό του.

— Πρέπει νὰ τοὺς κατεβάσουμε πρὶν τοὺς πάρουν εἶδησι οἱ ἄλλοι καρχαρίες, λέει ὁ "Ἄρκο.

— Καὶ τί τοὺς θέλουμε νὰ τοὺς κατεβάσουμε; ἀπαντᾷ ἕνας ἄλλος. Οἱ νόμοι μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ ἔχουμε συνάφεια μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἔξω κόσμου, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται νὰ πάμε μὲ εἰδική ἀποστολὴ ἐπάνω στῆ γῆ.

— Βέβαια, οἱ νόμοι μᾶς δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, μὰ, ἂν αὐτοὶ οἱ δύο, ποὺ μοιάζουν μὲ βατράχους, εἶναι ἄνθρωποι, τότε θὰ πρέπει νὰ μάθουμε πῶς κατάρθρωσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ ναυάγιο. Αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ. Λοῦντι, πιάσε τους, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ δούμε μὲ ποιούς ἔχουμε νὰ κάνουμε. Πολὺ ὑποπτη μού φαίνεται ἡ ὥστηρία τους.

Ὁ Λοῦντι, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση στὸν "Ἄρκο, κατεβάζει ἕνα μοχλό. Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ ὑποβρύχιο ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει, ἐνῶ ἡ μιά πλευρά του, ποὺ βρίσκεται πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, ἀνοίγει στὰ δύο. Ὁ Λοῦντι κατεβάζει τώρα ἕναν δεύτερο μοχλό καὶ τὰ δύο σώματα ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν μὲ ταχύτητα πρὸς τὰ κάτω, λὲς καὶ τὰ τραβάει

καμμιά ρουφήχτρα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, οἱ δύο «βάτραχοι» ρουφήχτηκαν στὸ ἀνοιγμα τοῦ ὑποβρυχίου.

Μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιού, ἡ πλευρὰ τοῦ σκάφους κλείνει πάλι, ἀφίνοντας μόνο μερικές μικρὲς τρυπίτσες, ποὺ ἀπὸ μέσα τους πετάγονται μὲ ὄρμη τὸ νερὸ, ποὺ εἶχε κλειστὴ μαζὶ μὲ τοὺς βατράχους στὴν κλούβα. Ὅταν βγαίνει καὶ ἡ τελευταία σταγόνα, οἱ τρυπίτσες κλείνουν, ἐνῶ μιά πόρτα ἀνοίγει ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ἀτσαλίσιου σκάφους. Στὸ ἀνοιγμά της, παρουσιάζεται ὁ "Ἄρκο, κρατῶντας ἕνα δυνατὸ φακὸ στὸ δεξιὸ του χέρι, καὶ δίπλα του στέκεται ὁ Λοῦντι.

Βλέπουν τοὺς δύο κακοφτιαγμένους βατράχους καὶ δὲν μιλοῦν. Ἐκεῖνοι σηκώνονται ὄρθιοι, κυττάζουν γιὰ μιά στιγμὴ μὲ περιέργεια τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στέκονται στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, κι' ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ ξενύμωνται, νὰ βγάζουν τὸ μαῦρο καὶ γυαλιστερό δέρμα τους, ποὺ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ λάστιχο.

— Μπᾶ!, κάνει ὁ "Ἄρκο βλέποντας ἕνα παρουσιάζωνται μπροστά του ἀντὶ γιὰ βάτραχοι, δύο μεγάλα παιδιά.

Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι λεπτὸ καὶ μελαχροινὸ, μὲ μαῦρα ἔξυπνα μάτια καὶ τὸ ἄλλο χοντρό, μὲ κόκκινο πρόσωπο, ξανθὰ μαλλιά καὶ νιστὰ

λέα μάτια. Θα είναι ο καθένας τους δεκαπέντε περίπου χρονών.

— Τα έχουμε τόσο πολύ χοιμένα, αποφασίζει να μιλήσει ο λεπτός, κάνοντας ένα δήμα μπροστά, ώστε δεν ξέρουμε πώς να σας ευχαριστήσουμε και τί να σας πούμε. Αυτό που κάνατε για μας...

‘Ο “Αρκο του κάνει νόημα να σιωπήσει.

— ‘Ελάτε μαζί μας!, του λέει με αυστηρή φωνή, μιλώντας την αγγλική γλώσσα με ξενική προφορά.

Τα παιδιά τους ακολουθούν. Τα πρόσωπά τους έχουν πάρει τώρα μια έκφραση μωδιασμένη. Καταβαίνουν μια σιδερένια σκαλίτσα και μπαίνουν μέσα σ’ ένα μικρό διομέρισμα, που έχει στη μέση ένα μικρό τραπεζάκι, και ολόγουρά του μερικά χαμηλά και άναπαυτικά καθίσματα. Κάθονται και οι τέσσερις ενώ η πόρτα κλείνει μονάχη της, χωρίς θόρυβο.

— Λοιπόν, σας ακούω, αρχίζει ο πιο ψηλός. Πήτε μας με λίγα λόγια ποιοί είσαστε, πού πηγαίνατε, πώς έγινε ή έκρηξις στο πλοίο και πώς τα καταφέρατε να γλυτώσετε μονάχα εσείς, από τους τριακόσιους επιβάτες. Πρό πάντων όμως, δε θέλω να μου πείτε ψέματα, γιατί αλλοίμονό σας! ‘Η τύχη σας και ή ζωή σας βρίσκεται αυτή τη στιγμή στα χέρια μου.

ΤΟΜ. Ο ΝΥΣΤΑΛΕΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ παιδιά, που δεν περίμεναν ποτέ τους τέτοια ύποδοχή, κυττάζονται τρομαγμένα στα μάτια.

— ‘Εμπρός λοιπόν, να μη χάνουμε καιρό!, λέει πάλι ο ψηλός, ενώ ο άλλος τους κυττάζει επίμονα από την κορυφή ως τα νύχια.

— Είμαστε ‘Αμερικανοί και κατοικούμε στα περίχωρα της Νέας ‘Υόρκης, απαντάει ο μελαχροινός, ενώ ο χοντρός φαίνεται σαν να νυστάζει ή σαν να τὰ έχει κυριολεκτικά χαμένα. ‘Εγώ είμαι γιυιός του μεγάλου μηχανικού Τζων Γκόντον και ονομάζομαι Μπίλλ. ‘Ο φίλος μου και συμμαθητής μου, από δω, ονομάζεται Τομ Κέννεντυ και είναι γιυιός του περίφημου χημικού της Νέας ‘Υόρκης, που πήρε φέτος τὸ βραβείο Νόμπελ τῆς φυσικῆς και τῆς χημείας.

— Μμ..., κάνει ο ψηλός ενώ ο άλλος βγάζει ένα χαρτί και αρχίζει να σημειώνει κάτι. Και τί ζητούσατε μέσα στο πλοίο;

— Ταξιδεύαμε για την Εύρωπη όπως και οι άλλοι επιβάτες.

— Μαζί με τις οικογένειές σας;

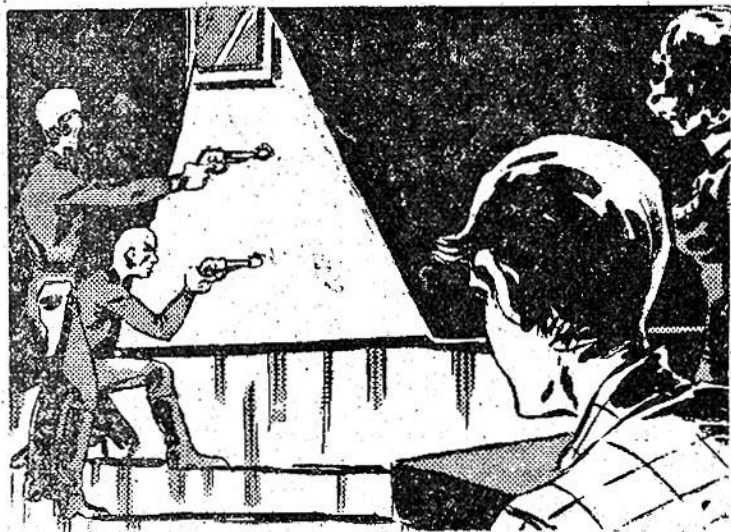
— ‘Οχι, μονάχοι μας. Τὸ σχολείο μας προκήρυξε τὸ χειμῶνα ἕνα διαγωνισμό γιατὴν κατασκευὴ μιᾶς πρωτότυπης μηχανῆς. Τὸ βραβείο ἦταν ἕνα εἰσιτήριο δωρεᾶν γιατὸ

την Εύρωπη. Στόν διαγωνισμό αυτό ήρθαμε πρώτοι: ἐγώ και ὁ φίλος μου. Ξεκινήσαμε με τόσο χαρά ἀπό τή Νέα Υόρκη. Πού νά ξέραμε ὅμως πῶς θά μᾶς στοίχιζε τόσο πολύ!

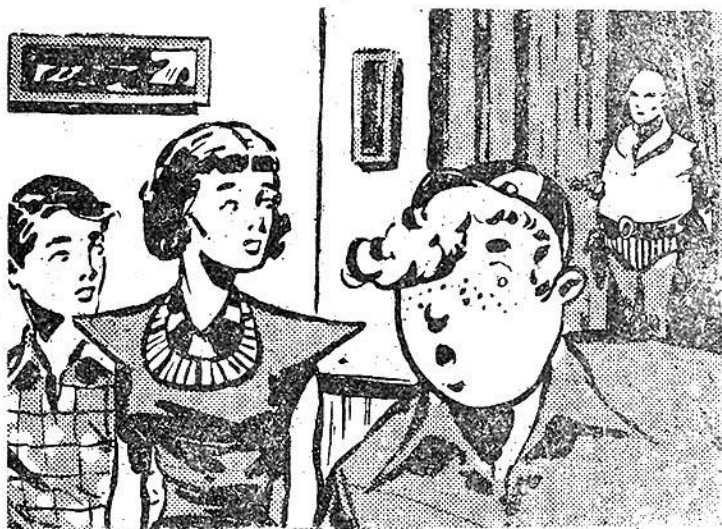
— Νά ὅμως, φίλοι μου, πού σέ σᾶς δέν στοίχισε καθόλου! Ἀλλά... πῶς φανήκατε τόσο ἔξυπνοι και φερέσατε αὐτές τις συσκευές;

— Δέν φανήκαμε καθόλου ἔξυπνοι. Εἶχαμε κατεβή στο ἀμπάρι τοῦ πλοίου ἔτσι, ἀπό ἀπλή περιέργεια, και περιεργαζόμαστε τὸ κάθε τί. Σέ μιὰ γωνία, βρήκαμε κάτι περιεργές στολές, πού ἔμοιαζαν

με βατράχους, και τίς φορέσαμε μόνο και μόνο γιὰ νά... μασκαρευτοῦμε και νά γελάσουμε, γιὰ πὶ μᾶς φάνηκαν τόσο ἀστείες! Ἐπάνω στὰ γέλια μας ἀκούσαμε μιὰ μικρὴ ἔκρηξι στο ἴδιο διαμέρισμα και εἶδαμε ἓνα σύννεφο καπνοῦ νά πετάγεται ἀπὸ μιὰ γωνιά. Χωρίς νά χάσουμε καιρό, ἀνεθήκαμε τρεχάλα στο καπᾶστρωμα και ἀναφέραμε τὸ γεγονός στον πρώτο ἀξιωματικό πού συναντήσαμε. Ἐκεῖνος, με τὴ σειρά του, τὸ εἶπε στον καπετάνιο, ὁ ὁποῖος διέταξε νά σημάνουν συναγερμό και νά ἀνέβουν ὄλοι στο καπᾶστρωμα. Δέν πρόλαβε δ-

Ἐνα λαμπερὸ φῶς μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο, και τρία ὄπλα-σμένα χεῖρα ἔτοιμάζονται νά πυροβολήσουν.

Ο Βάγκ με τὸ πιστόλι στὸ χέρι βγαίνει ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ προχωρεῖ ἀργὰ καὶ ἀπειλητικὰ...

μῶς κανείς νὰ ἀνέβη, γιατί ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ δεύτερη, πολὺ πιὸ τρομερὴ ἔκρηξι καὶ ἓνα πελώριο σύννεφο καπνοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ τὸ τύλιξε ὀλόκληρο. Χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ καταλάβουμε τί συνέβη, βρεθήκαμε καὶ οἱ δύο μας μέσα στὴ θάλασσα, φορῶντας ἀκόμη τὶς στολές που βρήκαμε στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοῖου. Αὐτὸ μᾶς ἔσωσε. Εἴμαστε οἱ μόνοι που σωθήκαμε ἀπὸ τὸ ναυάγιο; μὰ, ἂν δὲν βρισκόσαστε ἐσεῖς, θὰ μᾶς εἶχαν καταβροχθίσει τῶρα οἱ καρχαρίες...

Ὁ ψηλὸς σηκώνεται ἀπὸ τὸμα ἔπάνω καὶ χτυπάει τὴ

γροθιά του στὸ τραπέζι, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦν ἀγριεὲς φλόγες.

— Ψεῦτες! φωνάζει. Εἴσαιτε πρώτης τάξεως ψεῦτες! Γιατί δὲν μού λέτε τὴν ἀλήθεια;

Ὁ χαντρός, ὄσην ὥρα μιλοῦσε ὁ φίλος του, εἶχε γείρει τὸ κεφάλι καὶ εἶχε ἀποκοιμηθῆ! Μὲ τὸ θόρυβο ὁμως, που ἔκανε ἡ γροθιά του ψηλοῦ πάνω στὸ τραπέζι, πετάγεται ἀπτότομα, κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ χαζὰ γύρω κι ἔπειτα κάνει νὰ ριχτῆ ἔπάνω του. Ὁ ψηλός, χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, τοῦ δίνει μιὰ γερὴ γροθιά καὶ τὸν ξαπλώνει φαρ-

δύ - πλατὺ κάτω! 'Ο καμμένος ὁ χοντρός σηκώνεται πάλι ἐπάνω, τρίβει τὸ χτυπημένο του πρόσωπο καὶ κάθεται ἤσυχα - ἤσυχα στὸ κάθισμά του. Σχεδὸν ἀμέσως χασμουριέται καὶ τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ γλαρώνουν πάλι.

— Μᾶς ἀπειλεῖτε κίολας; οὐρλιάζει τώρα ὁ ψηλός.

— Μὴν παρεξηγήτε τὸ φίλο μου, ἀπαντᾷ τὸ μελαχροινὸ παιδί, δὲν ἤθελε νὰ σᾶς κἀνὴ κακὸ. Ἐχει μεγάλη ἀδυναμία στὸν ὕπνο καὶ δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία, ὅπου καὶ νὰ βρίσκεται! Ἡ γροθιά σας στὸ τραπέζι τὸν βρῆκε κοιμισμένο καί, ὅπως καταλαβαίνετε, ξύπνησε ἀπότομα...

— Ὁραία δικαιολογία! Ψεύτες! Θὰ μοῦ πῆτε, ναὶ ἢ ὄχι, τὴν ἀλήθεια;

— Ποιά ἀλήθεια; ρωτᾷ τὴν τώρα ὁ χοντρός καὶ ἀνοίγει μὲ δυσκολία τὰ γλαρωμένα μάτια του.

— Τὴν ἀλήθεια πὼς ἐσεῖς βουλιάξατε τὸ πλοῖο! Ἐσεῖς πήρατε στὸ λαμό σας τόσες ψυχές! Εἴσαστε μικροὶ ἀκόμη στὴν ἡλικία, μὰ δὲν αἰσθανθήκατε καιμιά τῷψι καὶ στεῖλατε στὸν Ἄδη τριακόσιους ἀνθρώπους!

Τὰ παιδιὰ δὲν προλαβαίνουν καλὰ - καλὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ ἀπαντήσουν, ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἕνας τρίτος ἄνθρωπος, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα χαρτί. Τὸ δίνει στὸν ψηλὸ κι' ἀφοῦ τὸ διαβάζουν καὶ

οἱ τρεῖς τους, σὲ μιὰν ἄγνωστη γλῶσσα, ἀρχίζουν μιὰ ζωηρὴ συζήτησι ἀναμεταξύ τους.

Τὸ ξανθὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί λένε καὶ δὲν τὸ πολυνοιάζει νὰ μάθῃ τί γλῶσσα εἶναι αὐτή. Ὁ ἄλλος ὅμως ἔχει τεντώσει τ' αὐτιά του καὶ φαίνεται πὼς κάτι καταλαβαίνει ἀπὸ τὸ μίλημά τους.

Μόλις βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνος ποῦ ἔφερε τὸ χαρτί, ὁ ψηλὸς ρίχνει στὰ παιδιὰ μιὰ ματιὰ, ποῦ μοιάζει σὰν κεραυνός.

— Ὡστε δὲν ἀνατινάξατε ἐσεῖς τὸ πλοῖο;

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Τί θὰ εἶχαμε νὰ κερδίσουμε κἀνοντας αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Τότε τὰ μηχανήματα ποῦ εἶχατε μέσα στὴ βαλίτσα σας τί τὰ θέλατε;

— Τὰ μηχανήματα; Μά... αὐτὰ δὲν ἦταν, παρὰ δυὸ ἀθῶα ἠλεκτροκίνητα παιχνιδάκια ποῦ τὰ φτιάξαμε μονάχοι μας καὶ τὰ πῆραμε μαζί μας γιὰ νὰ περνοῦμε τίς ὥρες μας στὸ ταξίδι! Μά... πὼς ξέρετε τί εἶχαμε στὴ βαλίτσα μας;

— Παιχνιδάκια, ἔ; Πολὺ καλὰ. Τὸ βλέπετε αὐτὸ τὸ χαρτί ποῦ μοῦ ἔφεραν τώρα; Εἶναι ἕνα ραδιογράφημα ποῦ μοῦ ἔστειλε ὁ πράκτοράς μου ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐπιβάτες τοῦ πλοῖου, ἐσᾶς βρῆκε τοὺς πιὸ ὑποπτους. Ἐχει μεγάλο δίκιο. Εἴσαστε οἱ μόνοι ποῦ γλυτώσατε, φορώντας τὰ σωσίβια.

Γι' αυτό και σ'ας περιμένει η κρεμάλα! *Όχι γιατί πνίγηκα για χάρη σας τόσο και τόσο: άθωοι. Αυτό δέν μ'ας ενδιαφέρει καθόλου. *Εκείνο πού μ'ας ενδιαφέρει είναι νά μάθουμε από ποιόν πήρατε τ'ς οδηγίες νά βουλιάξετε τὸ πλοίο, ποιοί συνεργάζονται μαζί σας καὶ γιὰ ποιό σκοπό! Δέν ἔχω νά σ'ας πῶ πολλά λόγια. Σ'ας ἀφίνω λίγο καιρὸ στὴ διάθεσί σας γιὰ νά σκεφθῆτε καὶ νά μ'ας πῆτε τὴν ἀλήθεια. Θέλω μέσα σὲ μιὰ ὥρα νά μοῦ φανερώσετε ὅλα τὰ πρόσωπα, πού συνεργάζονται μαζί σας καὶ πού σ'ας ἀνέθεσαν νά βυθίσετε τὸ πλοίο. Καὶ μὴ νομίσετε πὼς ἔχετε νά κάνετε μὲ τὰ δικά σας δικαιοτήρια καὶ τὴ δικαιοσύνη τῆς γῆς. *Ἡ Λίττα, ἡ σοφὴ βασίλισσά μας, ξέρει νά τιμωρῆ παραδειγματικά τοὺς προδότες τῆς καὶ ὄσους τοὺς βοηθοῦν στὴν προδοσία τους καὶ στὰ σχέδιά τους!

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα, μαζί μὲ τὸν ἄλλο, πού κρατοῦσε τ'ς σημειώσεις πάνω στὸ χαρτί. *Ἡ πόρτα κλείνει οὐτόματα, τὸ φῶς σβύνει καὶ τὸ δωμάτιο βυθίζεται στὸ σκοτάδι.

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΔΕΜΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΣ ἀρχίζει νά μιλάει ὁ χοντρός:
— Μπίλλ, τί πράγματα εἶναι αὐτά; Πού θρε-

σκόμαστε; Τί ζητοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μ'ας; Γιατί εἶναι ἔτσι κίτρινοι; Γιατί φοροῦν αὐτὰ τὰ ρούχα; Γιατί μὲ χτύπησαν;

— Γιατί εἶσαι βλάκας!

— Μά... τί ἔκανα;

— Ξύπνησες ἀπότομα καὶ πήγες νά τοῦ ἐπιτεθῆς, χωρίς νά ξέρης τί κάνεις. Αὐτὸς ὁ ὕπνος σου ὅλο σὲ μπελάδες μ'ας βάζει. Δέν μπορεῖς νά κρατήσης ἀνοιχτὰ τὰ μάτια σου, καμμένε; *Ἐδῶ χανόμαστε καὶ σὺ τὸ χαβᾶ σου.

— Χανόμαστε; Λές ἀλήθεια νά χανόμαστε, Μπίλλ;

— Χμ... Τί νά σοῦ πῶ, Τόμ... *Εκείνο πού ξέρω εἶναι πὼς τὴν ἔχουμε ἄσχημα, γιατί δέν ξέρομε μὲ ποιούς ἔχουμε νά κάνουμε. *Ἡ συμπεριφορὰ τους μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ παραξενη. Εἶδες τ'ς φυσιογνωμίες τους; Φαίνονται σὰν νά μὴν εἶναι ἄνθρωποι τῆς γῆς. Τὸ πρόσωπό τους εἶναι χλωμό, κίτρινωπό. Τὰ ρούχα τους δέν μοιάζουν σὰν τὰ δικά μας. Καὶ φαίνεται πὼς τὰ φτιάχνουν μὲ διαφορετικά ὕλικά ἀπὸ τὰ δικά μας. *Εκείνο ὅμως, πού μὲ παραξενεύει, εἶναι ἡ γλώσσα τους. Ξέρεις σὰν ποιά μοιάζει; Σὰν τὴν *Ἀρχαία *Ἑλληνική!

— *Εκείνη πού μαθαίνουμε στὸ σχολεῖο;

— Ναί! Τὸ κατάλαβα μόλις ἄρχισε νά διαβάξῃ τὸ χαρτί. Ξεχώρισα ἀρκετὲς λέξεις.

— *Ἄμ' ἐκείνη ἡ Λίττα, ἡ

βασιλίσσά τους. Τί είναι αυτή πάλι;

— Η βασίλισσα του τόπου τους. Πού να βρίσκεται όμως αυτή η χώρα; Στοιχηματίζω πώς έχουμε να κάνουμε με μιὰ ώργανωμένη σπείρα τρελλών ανθρώπων!

— Μπίλλ, φαίνεται πώς μὰς παρακολουθούσαν από τη Νέα Υόρκη ακόμη. Γιατί όμως; Γιατί τὰ έχουν βάλει μαζί μας; Ποιός είναι εκείνος που μὰς κατηγορεί και τους είπε πώς εμείς τινάζαμε το πλοίο; Τί θὰ κάνουμε τώρα; Πώς θὰ τους πείσουμε πώς θὰ είχαμε πνιγή, αν δὲν είχαμε φορέσει από περιέργεια τις στολές τῶν βατραχανθρώπων, που χρησιμοποιούν οι κολυμβητές, όταν θέλουν να μένουν πολλή ώρα μέσα στο βαθό;

— Πρώτα-πρώτα δὲν πρέπει να χάσουμε με κανένα τρόπο το θάρρος μας!, λέει ὁ Μπίλλ. Ασφαλώς, κάποια παρεξήγησι συμβαίνει. Λες να μὰς κρεμάσουν τόσο εύκολα; Ἐκτός τιά, αν πραγματικά είναι τρελλοί. Ἐκείνο που μου κινεῖ ὅμως τὴν περιέργεια, ἐκτός από το μίσος που τρέφουν ἀπέναντί μας και τὴν παράξενη συμπεριφορά τους, είναι και τὰ μυστήρια που τους περιβάλλουν.

— Ποιά μυστήρια; ρωτάει με ἀφέλεια ὁ Τόμ κι' αρχίζει να χασμουριέται.

— Ποιά μυστήρια; Ξέχασες πώς λίγο ἔλειψε να σε

καταβροχθίση ὁ καρχαρίας; Γιατί ἔμεινε ἀκίνητος τὴ στιγμή που ἦταν ἔτοιμος να σὲ ἀρπάξει; Ἐπειτα, τὸ σχῆμα του ὑποβρυχίου, τὰ παράξενα διωμερίσματά του, τὰ μηχανήματά του... Πρόσεξε πόσο διαφορετικά είναι ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ἐκείνα που ξέρουμε εμείς;

— Λες να μὴν έχουμε να κάνουμε με ἀνθρώπους τῆς γῆς;

— Πολὺ τὸ φοβάμαι, Τόμ! Ὁ Θεός, που μὰς βοήθησε να γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ ναυάγιο, ἂς μὰς βοηθήσει να ξεμπλέξουμε κι' ἀπὸ αὐτούς τους ἀνθρώπους.

Τὰ παιδιὰ σωμαίνου και δυθίζονται σὲ σκέψεις, κάνοντας τις πιὸ ἀπίθανες ὑποθέσεις μέσα στο μυαλό τους. Ὅσο κι' αν προσπαθοῦν ὅμως, δὲν μπορούν τίποτε να καταλάβουν γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ ὑποβρυχιο και γιὰ τὴν περίεργη συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων του ἀπέναντί τους.

Οἱ στοχασμοὶ τους αὐτοὶ δὲν κρατοῦν γιὰ πολὺ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει και παρουσιάζεται πάλι ὁ ψηλὸς με τὸ σύντροφό του.

— Λοιπόν, ἀποφασίστε να μὰς πῆτε τὴν ἀλήθεια; ρωτάει.

— Ἡ ἀλήθεια είναι ἐκείνη που σὰς είπαμε, ἀπαντᾷ ὁ Μπίλλ. Εἴμαστε δυὸ ταξιδιώτες και δὲν έχουμε τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ ὅσα μὰς κατηγορεῖτε. Τὸ μόνο που ξέρουμε είναι ὅτι σωθήκαμε μό-

νο και μόνο γιατί είχαμε την περιέργεια να φορέσουμε τη στολή των βατραχανθρώπων. Τίποτε άλλο δεν ξέρουμε να σάς πούμε.

Ο δεύτερος άντρας, χωρίς να προφέρει λέξι, τους πλησιάζει και τους περνάει χειροπέδες στα χέρια. Έπειτα τους δένει και τα μάτια.

— 'Η σημερινή ημέρα είναι η τελευταία της ζωής σας που αντίκρισατε το φώς του ήλιου!, τους λέει ο ψηλός.

— Γιατί;... Δεν πρόκειται να μάς λύσετε ποτέ τα μάτια; ρωτάει παραξενεμένος ο Τόμ.

Μια γερή σπρωξιά τους βγάζει και τους δυο από το διαμερίσμα. Τίποτε δεν βλέπουν τώρα γύρω τους. Άκούν μονάχα πιο πολλές φωνές, και, κοντά σ' αυτές, τη φωνή του ψηλού που όλο και κάτι λέει, λες και δίνει διαταγές στους άλλους. Το υποβρύχιο τώρα φαίνεται πώς έχει λιγοστεψει την ταχύτητά του. Σε μια στιγμή, ακούγεται ένα έντονο κουδούνισμα και το υποβρύχιο σταματάει λες και κόλλησε ξαφνικά στο θυθό. Περνούν αρκετά λεπτά σ' αυτήν την ακινησία κι' έπειτα τα δυο παιδιά νοιώθουν ένα μεγάλο τράνταγμα και κρατιούνται γερά από τα καθίσματά τους για να μη πέσουν.

Το υποβρύχιο μένει πάλι ακίνητο, ενώ οι άνδρες του άνεβοκατεβάζουν κάτι μοχλούς, κι' αρχίζουν όλοι μα-

ζί ένα μελωδικό τραγούδι σε παράξενη γλώσσα.

Ο Μπιλλ νοιώθει ένα χέρι να πιάνει το μπράτσο του.

— Σηκωθήτε, νεαροί μου! Είναι καιρός πια να βγαίνουμε.

Με τα χέρια δαμένα και τα μάτια πάντα κλειστά, σηκώνονται και οι δυο τους. Βαδίζουν επάνω σε σανίδες που τραμπολίζονται, και σε λίγο πατούν σε στερεό έδαφος. Εκεί τους λύνουν τα μάτια και τους ελευθερώνουν τα χέρια.

Τα παιδιά άνοιγουν περίεργα τα μάτια τους, για να δούν που βρίσκονται. Βλέπουν, δίπλα τους, το άτσάλινο υποβρύχιο ακίνητο μέσα σε μια μεγάλη δεξαμενή. Κοντά στη δεξαμενή, ύψωνεται ένα μεγάλο σπίτι, που τα παράθυρά του είναι ολόφωτα. Ολόγυρά τους, βρίσκονται μεγάλα και περίεργα μηχανήματα, πολύ διαφορετικά από τα μηχανήματα της γής.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΧΩΡΑ

Ο ΜΠΙΛΛ σηκώνει το βλέμμα του προς τον ουρανό. Βλέπει ένα θόλο λευκό σαν μάρμαρο, άπερανο, χωρίς άκρη, να τον στολίζουν χιλιάδες φώτα, σε παράξενα σχήματα! "Αν δεν έβλεπε αυτά τα φώτα κι' αυτόν τον καταλευκό ουρανό, θα νόμιζε πώς βρισκόταν σ' ένα μέρος της γής, που το λού-

ζει ο χρυσός ήλιος. "Όμως έ-
δω τό περιβάλλον ξεχωρίζει
τόσο πολύ από τή γή!

Τους πλησιάζουν δυό άν-
τρες, κατάχλωμοι κι' αυτοί,
ντυμένοι με τήν ίδια έφαρμο-
στή φόρμα. Μονάχα στο πέ-
το τους έχουν καρφοισωμένο
ένα λευκό άστέρι. Χαιρετούν
τους άνδρες του ύποβρυχίου,
κυττάζουν περίεργα τά παι-
διά κι' έπειτα ύπογράφουν
κάτι χαρτιά. Αφού λένε με-
ταιξύ τους μερικές φράσεις, οί
δυό άντρες ξαναμπαινουν στο
μεγάλο κτίριο, ενώ οί ύπό-
λοιποι μαζί με τόν Μπίλλ και
τόν Τόμ, μπαίνουν μέσα σ'
ένα παράξενο όχημα, που έ-
χει σχήμα χελώνας. Τό κα-
βούκι του άλλόκοτου αυτού
αυτοκινητό είναι διαφανές
και οί ρόδες του δεν φαίνον-
ται. Οί άντρες αφήνουν τά
παιδιά νά περάσουν πρώτα
και κατόπιν μπαίνουν κι' αυ-
τοί.

Η πόρτα του όχηματος
κλείνει άπτόμα, χωρίς νά
άγγίξει κανένας τους τίποτε,
και τό έξωτικό αυτοκίνητο
ξεκινάει με ταχύτητα, χωρίς
νά τό οδηγεί κανένας!

Από τό τζάμι ό Μπίλλ
κυττάζει έξω. Πιο πέρα από
τόν πλατύ και πεντακόβαρο
δρόμο, άπλώνονται άπέραν-
τες φυτείες με χαμηλά δέν-
τρα, που μοιάζουν σαν τά ά-
μπέλια τής γής τό φθινόπω-
ρο, όταν κιτρινίζουν τά φύλλα
τους. Προσέχει κατάπληκτος
ότι στήν άλλόκοτη αυτή χώ-
ρα, έκτός από τους κανονι-

κούς δρόμους, ύπάρχουν και
άλλοι έναέριοι, που έκτείνον-
ται πρός κάθε κατεύθυνσι,
πολύ πάνω από τήν έπιφά-
νεια του έδάφους!

— Που βρισκόμαστε; τολ-
μάει νά ρωτήσει.

— Θα τό μάθης, άργά ή
γρήγορα, του άπαντά ό ψη-
λός. "Αν δεν πεθάνης πριν τό
μάθης!...

Ο Μπίλλ δεν ξαναρωτάει.
Κυττάζει μονάχα όλόγυρα
του με θαυμασμό. Αρχίζουν
τώρα νά ξεφυτρώνουν κάτι τε-
τράγωνα μικρά κτίρια, χτι-
σμένα στή σειρά, με τάξι και
με γούστο. Ο ούρανόσ από
ψηλά άπλώνεται πάντα κατά-
λευκος και άπέραντος, χωρίς
άκρη.

— Μπίλλ!, φωνάζει ξαφνι-
κά ό Τόμ. Κύτταξε!

Μπροστά τους, παρουσιά-
ζεται ένα άλλο αυτοκίνητο,
που τρέχει όλόισια καταπάνω
τους με μεγάλη ταχύτητα. Τά
δυό αυτοκίνητα σέ λιγάκι θα
συγκρουσθούν! Δέν τους χω-
ρίζουν παρά λίγα μέτρα ά-
κόμη...

Ο Μπίλλ κυττάζει με ά-
γωνία τά πρόσωπα τών συν-
τρόφων του. Τους βλέπει νά
γελούν. Ρίχνει τώρα τό βλέμ-
μα του μπροστά. Τά δυό πα-
ράξενα αυτοκίνητα μόλις φτά-
νουν σέ άπόστασι πέντε μέ-
τρων τό ένα από τ' άλλο, κά-
νουν και τά δυό μιá διαφορε-
τική στροφή κι' έτσι δέν γίνε-
ται ή σύγκρουσις!

— Μά πώς είναι δυνατόν;
ξαναρωτά ό Μπίλλ. Μήπως ύ-

πάρχει κανένας κρυμμένος οδηγός και έστριψε τὸ βολάν;

— Ὑπάρχει τὸ ἠλεκτρομαγνητικὸ μάτι!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ψηλός. Ἀντικαθιστᾷ καὶ τὸν πιὸ ἔμπειρο ὁδηγὸ τῆς γῆς. Ἐδῶ δὲν συμβαίνουν ποτὲ δυστυχήματα, ὅπως σὲ σᾶς. Τὰ αὐτοκίνητά μας ξεκινοῦν καὶ σὲ κατεβάζουν ἐκεῖ πού θέλεις μοναχά τους, χωρὶς νὰ κάνουν ποτὲ λάθος!

Σὲ λίγο, τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει πάλι. Κατεβαίνουν ὅλοι τους. Μόλις πατοῦν τὸ πόδι τους στὴ γῆ, τὸ αὐτοκίνητο παίρνει μπρὸς μοναχὸ του καὶ, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, γίνεται ἄφαντο ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Γύρω τους ἀπλώνεται τώρα μιὰ μεγάλη πλατεία, ἐνῶ ἓνα πλῆθος κόσμου τοὺς περιμένει. Μόλις βλέπουν τὰ δυὸ παιδιά, τὰ πλησιάζουν κι' ἀρχίζει μιὰ μεγάλη φασαρία ἀπὸ φωνές καὶ τραγούδια. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γύρω τους, μοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, μόνο πού εἶναι λεπτοὶ στὸ σῶμα, χλωμοὶ στὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά τους εἶναι πολὺ ξανθὰ. Φαίνονται ἔλοιοι τους χαρούμενοι. Στὰ μάτια τους ὅμως ζωγραφίζεται ἡ περιέργεια, μπροστά στα δυὸ παιδιά, πού ξεχωρίζουν καὶ στὸ χρῶμα καὶ στὰ ρούχα.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐπισκέπτες πού μᾶς φέρνετε ἀπὸ τὸ ταξίδι σου, Ἄρκο; ρωτᾷ ἐκείποιος.

Τὸν ρωτᾷ μὲ τὴ δική του γλῶσσα. Ὁ Τόμ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει οὔτε λέξι. Ὁ Μπίλλ ὅμως καταλαβαίνει τὴν ἐρώτησι.

— Εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς Λίντας, ἀπαντᾷ στὸ περιεργὸ πλῆθος ὁ ψηλὸς ἄντρας τοῦ ὑποβρυχίου, κάνοντας νόημα στὰ παιδιά νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὁ Μπίλλ καὶ ὁ Τόμ, σὰν ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὸν παράξενο καὶ ὁμορφὸ κόσμον πού βλέπουν γύρω τους, τὸν ἀκολουθοῦν ἐνῶ ξεπίσω τους ἔρχεται ὁ δευτερός ἄντρας τοῦ ὑποβρυχίου. Ἀπέναντί τους, ὀρθώνεται ἓνα πανύψηλο παλάτι μὲ περίσρηξη ἀρχιτεκτονική, πού τὸ ζώνει ἓνας ὁμορφος κῆπος μὲ λουλουδία καὶ μὲ δέντρα λογῆς - λογῆς. Δέντρα ἕμως μὲ ἀλλόκοτα φύλλα καὶ σχήματα, πού δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ δῆ σὲ κανένα μέρος τῆς γῆς.

Ἀνεβαίνουν τὰ ὁμορφα, κατὰλευκα σκαλοπάτια τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ, πού μοιάζει σὰν παρραμυθένιο, καὶ σταματοῦν μπροστά στὴ μεγάλη του πόρτα. Ἀμέσως, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἓνας ἄνθρωπος. Κυττάζει καλά - καλά τοὺς νεοφερμένους κι' ἀφοῦ λέει μερικὲς λέξεις στὸν Ἄρκο, χάνεται στὸ βάθος ἐνὸς μεγάλου διαδρόμου. Σὲ λίγο παρουσιάζεται πάλι.

— Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ σᾶς δῆ ἀμέσως, Ἄρκο. Ἀκολουθήστε με.

Τὰ δυὸ παιδιά ἀκολουθοῦν

Μίλιγα χτυπήματα της ούρας πλησιάζει τόν ένα από τους δύο, στρίβει τό λαμό του, και άνοίγει τό πλώριο στόμα του.

τὸν ἄνθρωπο ποὺ προχωρεῖ μπροστά, ἐνῶ μιὰ ἀγωνία τοὺς κόβει τὴν ἀνάσα. Ὅλα τοὺς φαίνονται παράξενα καὶ ἀπίθανα, λές καὶ ζοῦν σὲ κενά παραμυθι.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

ΜΙΑ μεγάλη πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται μπροστά στὰ εκπληκτὰ μάτια τῶν παιδιῶν μιὰ ἀπλόχωρη σάλα. Στὴ μέση ἀκριβῶς, πάνω σὲ ἕνα θρόνο, κάθεται μιὰ ὁμορφὴ καὶ νέα γυναίκα μὲ κατάξανθα μαλλιά καὶ μὲ λαμπερὰ μάτια, ποὺ μοιάζει σὰν νεράιδα.

— Ἀγαπητέ μου Ἄρκο, λέει μὲ μελωδικὴ φωνή, ἔλαβα ἕνα ραδιογράφημά σου καὶ περίμενα μὲ ἀγωνία τοὺς αἰχμολώτους σου. Πές μου, σὲ παροικολῶ, τί συμβαίνει:

Ὁ Ἄρκο κάνει μιὰ ὑπόκλισι κι' ἀρχίζει:

— Ὁ πράκτοράς μας ποὺ βρισκεται στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ πληροφόρησε μὲ τὸν ἀσύρματο, ὅταν ἀκόμη βρισκόμουν στὸν ὠκεανὸ μὲ τὸ ὑποβρύχιο, πῶς κάποιοι τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ μὲ εἰδοποίησε πῶς, γιὰ νὰ ξεγελάση τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν, θὰ ἔκανε πῶς βγάξει εἰσιτήρια γιὰ νὰ ταξιδέψῃ στὴν Εὐρώπη μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Νιὸν Στάρ». Πραγματικὰ, κατάφερε νὰ τοὺς ξεγελάσῃ πῶς θὰ ταξίδεψε, ἐνῶ αὐτὸς ἔμεινε πίσω.

Ἐγὼ ἀποφάσισα τότε νὰ παρακολουθῶ τὸ πλοῖο, γιατί σκέφτηκα πῶς οἱ κατασκοποὶ θὰ πῆγαιναν κι' αὐτοὶ στὴν Εὐρώπη. Στὴ μέση ὅμως τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἶδα τὸ «Νιὸν Στάρ» νὰ τινάζεται στὸν ἀέρα! Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τοῦ πνίγηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ, ποὺ εἶχαν φορέσει ἀπὸ πρὶν μιὰ στολή τῶν βατραχανθρώπων.

Ρίχνει μιὰ σκυθρωπὴ ματιά στὰ παιδιὰ καὶ συνεχίζει:

— Ναμίζω, βασιλίσσά μου, πῶς δὲν χρειάζεται νὰ μάθουμε ποιοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατασκοπεύουν τὸν πράκτορά μας. Ἐνα δεύτερο σημά που ἔλαβα, ἐπιβεβαιώνει τὶς ὑποψίες μου.

Βγάξει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἕνα χαρτί καὶ τὸ δίνει στὴ βασιλίσσα.

— Ἡ δόμδα, προσθέτει, ποὺ βούλιαξε τὸ πλοῖο, ἦταν τοῦ δικούμας τύπου, γιατί, ὅπως τὸ ὠμολόγησαν καὶ οἱ ἴδιοι, ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη ἔκρηξι μιὰ μικρότερη. Φαίνεται καθαρὰ πῶς τοὺς τὴν ἔδωσε κάποιος δικός μας, προδότης! Σὰς τοὺς ἔφερα λοιπὸν ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς κάνατε νὰ μιλήσουν καὶ ν' ἀποφασίσετε γιὰ τὴν τύχη τους...

Ὁ Μπίλλ κυττάζει θαρρῶς τὰ τὴν ξανθιά βασιλίσσα στὰ μάτια καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσῃ.

— Ὅχι ἐσύ, τοῦ λέει ἐκείνη στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Μιὸ φαίνεσαι ἀρκετὰ ποιη-

ρός. Θὰ ρωτήσω τὸν ἄλλο.

Ὁ Τὸμ ξεροκαταπίνει καὶ κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιά. Τὰ ἔχει ἐντελῶς χαμένα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει γύρω του. Ἀχ! Πῶς θὰ ἤθελε νὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ...στὸν ὕπνο συνεχῆς δώδεκα ὁλόκληρες ὥρες! Μὲ κόπο κρατᾷ τὰ μάτια του ἀνοιχτά! Πρέπει ὅμως νὰ μὴ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος ὥσπύο νὰ τὰ θυγᾷ πέρα μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐμπλεξαν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν.

Ἐκείνη τῆ στιγμή χτυπάει ἡ πόρτα. Στὸ ἀνοιγμά της παρουσιάζεται ἓνας ἀνθρώπος.

Εἶναι ἓνας ψηλὸς ἄντρας καὶ στὸ ἀριστερό του μάγουλο, κοντὰ στὸ μάτι, ἔχει ἓνα σημάδι, μιὰ οὐλή, ἓν σταυρό. Κάνει μιὰ ὑπόκλιση καὶ κυττάζει ἓνα - ἓνα μὲ προσοχὴ τὰ δύο παιδιὰ.

— Καιρὸ ἔχω νὰ σὲ δῶ, Βάγκ, τοῦ λέει ἡ βασίλισσα.

— Ἐμμεῖνα λίγες μέρες στὸ κρεβάτι, ἀπαντᾷ ὁ Βάγκ. Φοβήθηκα μήπως εἶναι τίποτε σοβαρὸ, ἀλλὰ εὐτυχῶς μοῦ πέρασε. Μιὰ μικροαδιαθεσία.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τῆ στιγμή, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ὁ νυσταγμένος Τὸμ τινάζεται καὶ γουρλώνει τὰ γλαρωμένα μάτια του. Μὲ ἓνα πῆδημα βρίσκεται μπροστὰ στὸ νεοφερμένο καὶ τὸν κυττάζει ἐπίμονα στὸ μέρος

τοῦ προσώπου του ποῦ ἔχει τὸ σημάδι.

— Πόσες μέρες ἔμμεῖνες στὸ κρεβάτι σου; τὸν ρωτᾷ θοιρρετά.

Ὁ Μπίλλ τὰ χάνει. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί θέλει νὰ πῇ καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ φίλος του. Μήπως τοῦ ἤρθε καιμμιὰ τρέλλα ἔτσι ἀπότομα; Μήπως εἶδε κανένα κοκκὸ ὄνειρο ἔτσι ὅπως κοιμόταν ὀλόρθος;

— Γιατί ρωτᾷς; ἀπαντᾷ αὐστηρὰ ἡ βασίλισσα.

— Θὰ ἤθελα νὰ μάθω, μεγάλη μου βασίλισσα, ἀν τὸ κρεβάτι τοῦ κυρίου εἶναι ἐδῶ, στὴν παράξενη πολιτεία σας, ἢ στὴ Νέα Ὑόρκη!

Ὅλοι τοὺς κυττάζονται μὲ ἀπορία. Ὁ Μπίλλ ἀρχίζει τώρα νὰ καταλαβαίνει. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, μὲ τὸ σημαδεμένο πρόσωπο, εἶναι γνωστός του! Κάπου τὸν ἔχει συναντήσει!

— Τί θέλεις νὰ πῆς; μουγρίζει ἀπειλητικὰ ὁ σημαδεμένος.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι, πρὶν ξεκινήσῃ τὸ «Νιὸν Στάρ» ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, σὲ εἶδα νὰ θυγαίνῃς μέσα ἀπὸ τὸ πλοῖο ντυμένος σὰν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ! Ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πῶς σὲ θυμάμαι πολὺ καλά. Ἔτσι δὲν εἶναι, Μπίλλ;

— Ναί, Τόμ, τώρα τὸν θυμήθηκα κι' ἐγώ!

Ἡ βασίλισσα γυρίζει καὶ κυττάζει ἐρωτηματικὰ τὸν Βάγκ. Ἐκείνος, χωρὶς νὰ τῆς

δύση σημασία, όρμάει προς τόν Τόμ με σηκωμένη τή γροθιά του. Είναι φοβερός και άπαίσιος στήν όψη. 'Ο Τόμ προσπαθεί νά ξεφύγη, μιά φαίνεται πώς δέ θα τά καταφέρη. Τήν ίδια στιγμή, ό Μπίλλ, με μιά γρηγοράδα σαν άστραπή, πετιέται μπροστά του και, χωρίς δισταγμό, του δίνει μιά δυνατή κι' έπιδέξια γροθιά στό πρόσωπο. 'Ο Βάγκ, πού δέν περιμενε αυτό τό χτύπημα, λυγίζει απότομα και σωριάζεται κάτω.

— Μπράβο, Μπίλλ!, φωνάζει ό Τόμ με ένθουσιασμό. Μπράβο Κεραυνέ μου!

Και προσθέτει γυρίζοντας στή βασίλισσα:

— Ξέρετε, στό σχολείο όλοι λέμε Κεραυνό τόν Μπίλλ, γιατί ή γροθιά του είναι σωστός κεραυνός!

'Ο Βάγκ στριφογυρίζει δυό φορές στό πάτωμα και πετιέται επάνω κρατώντας στό χέρι ένα μικρό πιστόλι. 'Ο Μπίλλ φοβάται πώς θα τόν πυροβολήση και έτοιμάζεται νά ριχτή στα πόδια του, μιά εκείνος σκοπεύει τό λαμπιόνι πού κρέμεται στα ταβάνι. Χωρίς νά άκουστή ή παραμικρός θόρυβος, τό φώς σβύνει και τό σκοτάδι πλημμυρίζει τό δωμάτιο.

— Βάγκ!, φωνάζει ό "Αρκο πιάνοντας τήν πόρτα. Βάγκ, παραδόσου, γιατί θα πεθάνης! Λούντι, άναψε τό φακό σου!

— Άστεικέεσαι, "Αρκο; άπαντά ό Λούντι. Θέλεις νά μου

βρή πιό εύκολα τό στόχο;

— Βάγκ, γιατί δέν μιάς; φωνάζει ή βασίλισσα κρύβοντας τό σώμα της πίσω από τήν πόρτα. Πού ήσουν αυτές τες μέρες; πού έλειπες; Στο κρεβάτι σου ή στή Νέα 'Υόρκη; Πώς βγήκες από τή χώρα μας, Βάγκ; Με ποιόν τρόπο έφτασες εκεί και ξαναγύρισες πάλι; 'Εσύ είσαι ό προσότης του βασιλείου μου;

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Ο ΒΑΓΚ δέν δγάζει τσιμουδιά. Ούτε ό παραμικρός θόρυβος δέν άκούγεται μέσα στό δωμάτιο. Ακόμα και οι άνάπνοές φαίνεται πώς έχουν σταματήσει. "Ολοι προσπαθούν νά άντιληφθούν τή θέση του ανθρώπου με τό σημαδεμένο πρόσωπο. "Η άγωνία, όσο περνούν τά λεπτά, οτάνει στό κατακόριφο. Μιά δέν κρατάει για πολύ. "Ενα λαμπερό φώς μπαίνει από τό παράθυρο, πού κάποιος άνοιξε ξαφνικά άπ' έξω. "Ολοι κυττάζουν τώρα για νά δουν τό Βάγκ, ενώ τρία ώπλισμένα χέρια έχουν σηκωθή έτοιμα νά πυροβολήσουν.

'Ο Βάγκ όμως έχει γίνει άφαντος. Δέν ύπάρχει πουθενά!

'Ο Μπίλλ γυρίζει τό μάτι του δεξιά και άριστερά. Άκριβώς πίσω του διακρίνει ένα παραβάν. Τό δείχνει άμίλητος στή βασίλισσα. 'Εκείνη κουνάει τό κεφάλι της κυτάζοντας τόν "Αρκο:

— Είναι περιττό να τον κληγήσετε. Τό παραβάν ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ, στὰ παλιὰ ἐργαστήρια τοῦ πατέρα μου. Ὁ Βάγκ γνωρίζει πολὺ καλά τὰ κατατόπια κι' αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ ἔχει βγῆ ἔξω. Εἶναι μόπαιος κόπος νὰ κατεβῆτε στὸ ὑπόγειο.

— Τί θὰ κάνουμε; ρωτᾷ ὁ Ἄρκο.

— Πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ τὸ συμβούλιο. Ὁ Βάγκ ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ εἶναι προδότης καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλείου μας. Ἄρκο, σὲ διορίζω ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ σένα, Λούντι, βοηθὸ του!

— Μά... δὲν ὑπάρχει ἀστυνομία!, κάνει ὁ Λούντι.

— Θὰ ἰδρυθῆ ἀπὸ σήμερα. Ἄφου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἐρχονται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔξω στὴ γῆ καὶ μᾶς προδίδουν, πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Διαλέξτε τοὺς πιὸ πιστοὺς ἄντρες καὶ ἀρχίστε τὴ δουλειά σας. Φροντίστε νὰ συλλάβετε τὸ γρηγορώτερο τὸ Βάγκ καὶ νὰ ματαιώσετε τὰ κατοχθόνια σχέδια τῶν προδοτῶν. Θέλω μέσα σὲ λίγο διόστῃμα νὰ ἀνακαλύψετε ὅλη τὴ σπεῖρα τους. Φύγετε καὶ ἀρχίστε τὴ δουλειά σας. Ἐσύ, Λούντι, εἰδοποίησε τὸν ὑπαισπιστὴ μου νὰ ἐρθῆ τὸ συντομώτερο στὸ παλάτι.

Μόλις οἱ δυὸ ἄντρες βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡ βασίλισσα πλησιάζει τὰ παιδιὰ.

— Σὰς βλέπω νὰ τὰ ἔχετε χαμένα, τοὺς λέει. Βρεθῆ-

κατε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε αἰχμάλωτοι ἐνὸς καινούργιου κόσμου. Εὐτυχῶς τοῦ ἀναγνωρίσατε τὸ Βάγκ, ἄλλοῶς τὴν εἴχατε ἄσχημα!

— Μμ!... Μοῦ φαίνεται πὼς τώρα θὰ τὴν ἔχουν πιὸ ἄσχημα!

Ξαφνιαζόνται καὶ οἱ τρεῖς τους. Ἡ φωνὴ ἐρχεται πίσω ἀπὸ τὸ κόκκινο παραβάν. Ὁ Βάγκ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι προχωρεῖ ἀργὰ καὶ ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τους. Ἡ βασίλισσα, βλέποντάς τον, γίνεται κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Εἶναι ἀτιμία αὐτὸ πού κάνεις, Βάγκ!, τοῦ φωνάζει. Προδίδεις τὸ βασιλείο μας πού ἔχεις ὀρκισθῆ νὰ τὸ ὑπηρετῆς καὶ νὰ τὸ υπερασπίσης ὡσπου νὰ πεθάνης. Γιατὶ πῆγες ἐπάνω στὴ γῆ, Βάγκ; Γιὰ νὰ μᾶς προδώσης στὶς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν;

— Τὸ τί κάνω εἶναι δική μου δουλειά, Λίττα, καὶ δὲν σκοπεύω νὰ δώσω ἐξηγήσεις σὲ κανένα. Καὶ τώρα, πιστοίκοι, ἄς λογαριαστοῦμε! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτὸ πού μοῦ κάνατε.

Σηκώνει τὸ ὄπλιονμένο του χέρι. Ἡ βασίλισσα κάνει νὰ κινήθῃ, μὰ τὸ πιστόλι τὴ σημαδεύει καὶ ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ ἀκίνητη. Ὁ Μπίλλ προσπαθεῖ νὰ βρῆ ἕναν τρόπο σωτηρίας. Τὸ μυαλό του δουλεύει σὰν ἀστραπή. Ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ποιηριά. Τὸ χοντρὸ σῶμα τοῦ Τομ τὸν σκεπάζει λίγο ἀπὸ τὰ μάτια.

του Βάγκ. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ξηλώνει τὸ κουμπὶ τοῦ παλτοῦ του. Παίζει τὸ μεγάλο κουμπὶ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα στὰ νέρια του κι' ἐπειτα, μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνησι τῶν δαχτύλων του τὸ πετᾶ ψηλὰ πρὸς τὸ τζάμι ἐνὸς παραθύρου ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ του.

Τὸ κουμπὶ χτυπάει μὲ δύναμι στὸ τζάμι. Ὁ Βάγκ ξαφνιαίνεται καὶ γυρίζει ἀπὸτομα νὰ δῆ τί συμβαίνει. Τὴν ἴδια στιγμὴν, τὰ δυὸ παιδιά, λὲς καὶ τὰ κίνησε κάποιον ἀόρατο ἐλατήριο, ὁμοῦν μὲ δύναμι πάνω στὴν πλάτη του καὶ τὸν ρίχνουν καταγῆς. Ὁ Μπίλλ στριφογυρίζει τὸ χέρι του στὸν ἀέρα καὶ τοῦ καταφέρει μιὰ νοσθία στὸ πρόσωπο, ἀφίνοντάς τον ἀναίσθητο!

— Μπράβο, Κεραυνέ μου!, φωνάζει πάλι ὁ Τόμ.

Ἡ βασίλισσα παρακολουθεῖ τὴν ἀστραπιαία αὐτὴ σκηνὴ καὶ δὲν ἔχει νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της. Τόσος εἶναι ὁ ἐνθουσιασμός της, ποὺ σκύβει καὶ τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς δού.

— Ἐγὼ καὶ τὸ βασιλεῖό μου σὰς χρωστάμε εὐγνωμοσύνη!, τοὺς λέει.

— Ποιὸ βασιλεῖό σας; οὐτὰ γεμάτος ἀνυπομονησία ὁ Μπίλλ. Ἐξηγήστε μας ἐπιτέλους ποῦ βρισκόμαστε καὶ μὲ ποιους ἀνθρώπους ἔχουμε νὰ κάνουμε;

Ἡ βασίλισσα χαμογελάει καὶ πλησιάζει στὸν τοῖχο. Ἐπάνω του βρίσκεται ἓνα ταμ-

πλῶ μὲ δίσφορα κουμπιά. Πατὴρ δυὸ - τρία ἀπὸ αὐτὰ καί, χωρὶς νὰ πάρῃ κανένα ἀκουστικὸ στὰ χέρια της, ἀρχίζει νὰ μιλάει:

— Ποῖος εἶναι κεῖ; Ὁ Ἄρκο; Ἐσὺ εἶσαι, Λούντι; Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, μὲ ἓνα ζευγὸρι χειροπέδες νὰ παραλάβῃς τὸν Βάγκ. Βρίσκεται ξαπλωμένος καὶ ἀναίσθητος στὸ πάτωμα. Ποῖος τὸν ξάπλωσε; Οἱ μικροὶ αἰχμάλωτοί σου. Ὅπως βλέπετε, ἡ γῆ ἐξακολουθεῖ νὰ βγάξη ἔξυπνους ἀνθρώπους!

Δὲν προλαβαίνει καλὰ-καλὰ νὰ ἀφίση τὸ ταμπλῶ, ὅταν ὁ Λούντι φτάνει στὴν πόρτα λαχανιασμένος. Βγάξει τίς χειροπέδες, δένει τὰ χέρια τοῦ Βάγκ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲνῃ ἀκίνητος, καὶ συγχάριρει τὰ παιδιά:

— Μπράβο σας! Σώσατε τὴ ζωὴ τῆς βασίλισσας. Τώρα σὰς ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ «μπράβο», κάνει ὁ Μπίλλ. Ἐκεῖνο ποὺ μὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ γυρίσουμε πίσω στοὺς δικούς μας, τώρα ποὺ πιστέψατε πὼς εἴμαστε εἰσώοι. Θὰ μὰς νομίζουν ὅλοι τοὺς γιὰ πνιγμένους! Σκεφθῆτε τὴν ἀπελπισία τους!

— Θὰ φροντίσω νὰ ἐπικοινωνήσω τὸ γρηγορότερο μὲ τὸν πράκτορά μας, ποὺ βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τοὺς δικούς σας πὼς ὑπάρχετε στὴ ζωὴ. Ὅσο γιὰ τὴν ἐλευθερία σας, δὲν μπορῶ νὰ ἀποφασίσω ἐγώ...

Χωρίς να πη τίποτε άλλο, ἀρπάξει τὸ Βάγκ ἀπὸ τὰ πόδια καί, σέρνοντάς τον, τὸν βγάξει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Πρόσεξε νὰ μὴ σὰς φύγη, λέει ἡ βασίλισσα στὸ Λούνη καὶ κάνει νόημα στὰ δυὸ παιδιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

Ἡ ΠΑΡΑΞΗΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΜΠΑΙΝΟΥΝ μέσα σὲ ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, πιο μικρό, ἀλλὰ ἀρκετὰ καλὰ ἐπιπλωμένο. Ἐνα ἀπαλὸ πράσινο φῶς τὸ φωτίζει ἀπὸ ψηλά. Οἱ δυὸ φίλοι κάθονται σὲ δυὸ βαθεῖες πολυθρόνες καὶ ἀπέναντί τους κάθεται ἡ βασίλισσα.

— Καταλαβαίνω πὼς ὅλα σὰς φαίνονται παράξενα, ἀρχίζει νὰ τοὺς λέη. Ἄπορεῖτε ποῖα νὰ εἶναι τάχα αὐτὴ ἡ ἀγνωστὴ χώρα, ἡ χώρα μὲ τὸ λευκὸ οὐρανὸ, ποὺ τὴν φωτίζουν φῶτα καὶ ὄχι ἥλιος, ἡ χώρα μὲ τὰ ἀλλόκοτα καὶ ἀγνωστα φυτὰ τοὺς ἐναέριους δρόμους καὶ τοὺς ξανθοὺς κατοίκους της. Ἐ, λοιπόν, θὰ σὰς τὸ πῶς: Ἡ χώρα αὐτὴ βρίσκεται μέσα στὴ γῆ, πολὺ βαθεῖά! Ὄταν ἤρθατε, ἀσφαλῶς θὰ σὰς εἶχαν δέσει τὰ μάτια καὶ δὲν θὰ πῆρατε εἶδησι πὼς κατεβήκατε κάτω ἀπὸ τὸ βυθὸ. Βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!, κάνει ὁ Μπίλλ. Θέλετε νὰ πῆτε πὼς μπήκαμε στὴ χώρα σας ἀπὸ τὴ θάλασσα; Δηλα-

δή... ἀνοιξε ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας;

— Ἀσφαλῶς!

— Καὶ ἡ τεράστια πίεσι τοῦ νεροῦ πὼς δὲν πλημμύρισε τὸ βασιλεῖο σας;

— Χμ... Ἐχετε δίκιο, γιατί δὲν ξέρετε τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης ἐδῶ κάτω. Δὲν μπορεῖτε οὔτε καν νὰ τὴν φανταστεῖτε. Ἄν πάτε στὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιο μπήκατε στὸ βασιλεῖο μου, θὰ δῆτε ἀπὸ μιὰ τρύπα νὰ περνάει τὸ γαλάζιο νερὸ τῆς θάλασσας ἀπὸ πάνω χωρὶς νὰ χύνεται μέσα!

— Μὰ πὼς γίνεται αὐτό;

— Ἐξουδετερώνουμε τὴν πίεσι τοῦ νεροῦ μὲ ἴση πίεσι ἀέρος ἀπὸ κάτω. Ἐτσι οὔτε ὁ ἀέρας μας φεύγει, οὔτε ἡ θάλασσα κατεβαίνει. Ὄταν θέλουμε νὰ ἀνεβάσουμε τὸ ὑποβρύχιο ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ δεξαμενὴ ἀπὸ κάτω, τὸ σηκώνουμε ψηλά καὶ μεγαλώνουμε τὴν πίεσι. Καὶ ὅταν θέλει νὰ ξανοιμπῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα στὴ δεξαμενὴ, τότε ἐλαττώνουμε λίγο τὴν πίεσι. Ἀλλά... ἄς ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή... Ἐδῶ καὶ πολλὲς χιλιάδες χρόνια, πάνω στὴ Γῆ βρισκόταν σὲ ἀνθισί ἕνας πολιτισμὸς, πολὺ πιο τέλειος καὶ πιο προχωρημένος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἔχουν ἀναπτύξει σήμερα οἱ ἄνθρωποι. Στὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχῇ, μεγάλες πόλεις στόλιζαν — ὅπως σήμερα — τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ἀεροπλάνα τελειότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ταξίδευαν στὸν ἀέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶ-

χαν υποτάξει την ατομική ενέργεια και έτοιμάζονταν να ταξιδέψουν στη Σελήνη και στους πλανήτες! Μια μέρα όμως, ξέσπασε η μεγάλη σιμφορά. Τα διάφορα κράτη εκήρυξαν έναν έξορτωτικό πόλεμο μεταξύ τους! Και άρχισαν να ετοιμάζουν ατομικές βόμβες και υδρογονοβόμβες, που έσείς ναμίζετε ότι είναι καινούργιες εφευρέσεις!

Η Λίντα κουνάει θλιβερά το κεφάλι της και συνεχίζει:

— Μερικοί έπιστήμονες προσπάθησαν να σταματήσουν το κακό. Μά δεν τους άκουγε κανένας! Κανένας δεν έδινε σημασία στα προφητικά λόγια τους, όταν έλεγαν ότι κινδύνευε ολόκληρη η αν-

θρωπότης! Τότε οί έπιστήμονες αυτοί, για να περισώσουν κάτι από την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό, συγκρότησαν μια μυστική οργάνωση και έγκαταστάθηκαν μέσα σε μια κρυφή και άπέραντη σπηλιά, στα σπλάχνα ενός βουνού. Εκεί, κρυφά από τους κυβερνήτες της γής, άρχισαν να δημιουργούν μια δική τους τίμια και λογική κοινωνία, με πρόγραμμα να κατασκευάσουν έναν ανώτερο πολιτισμό και να βρουν ένα πιο τρομερό όπλο άκaiμη, που με την απειλή του θα συμμόρφωναν τους τρελλούς κυβερνήτες και θα σταματούσαν τον πόλεμο. Μέσα σ' αυτή τη σπηλιά έδημιούργησαν θαύματα. Βρή-

“Ένας υποχθόνιος κρότος άκούεται πάνω από τα κεφάλια τους... Οί βράχοι άρχίζουν να κινούνται!

Στο άνοιγμα τής πόρτας διαγράφεται η σιλουέττα ενός άντρα με σημαδεμένο πρόσωπο. Είναι ο Βάγκ.

καν πολλές άγνωστες ουσίες και καινούργιους τρόπους ζωής. Δεν πρόλαβαν όμως να επιβληθούν γιατί ο πόλεμος εξέσπασε άπτότομα, χωρίς αυτού να είναι ακόμα έτοιμοι για να τον σταματήσουν. Το τί έγινε πάνω σ' αυτή τη δυστυχισμένη γη δεν περιγράφεται. Έκατοντάδες άτομικές βόμβες έπεσαν μαζί, κατάστρεψαν πολιτείες και άφάνισαν χιλιάδες και εκατομμύρια ανθρώπινες ψυχές. Η όψη τής γής μεταμορφώθηκε λές και έπαθε μιá καινούργια κοσμογονία. Πολλά βουνά σκεπιάστηκαν έτσι, όπως ήταν, όλόκληρα από τη θάλασσα. Οί άνθρωποι, που κατώρ-

θωσαν να σωθούν από το θάνατο και την τρέλλα, γύριζαν έδω και κεί χωρίς σκοπό και χωρίς πρόγραμμα κι' έγιναν σιγά - σιγά πάλι πρωτόγονοι άγριοι, μισόγυμνοι και άμαθεις και ζούσαν πιά στα δάση σαν άγρίμια! Και οι έπιστήμονες με τη μικρή τους κοινωνία που είχαν δημιουργήσει μέσα στη σπηλιά; Τι έγιναν; Νά, λοιπόν, αυτή είναι η σπηλιά. Το βουνό βυθίστηκε όλόκληρο μέσα στη θάλασσα και οι έπιστήμονες, με ό,τι είχαν δημιουργήσει, βρέθηκαν φυλακισμένοι κάτω από το βυθό τής!

Ένώ τὰ παιδιά τήν κυττάζουν σαοτισμένα και γοητευ-

μένα από την αφήγησή της, ή βασίλισσα συνεχίζει:

— Στην αρχή αντιμετώπισαν πολλές δυσκολίες. Δεν πέθαναν όμως. Ή σοφία τους τους βοήθησε να προσαρμοσούν τη ζωή τους μέσα στην ύπogieia αυτή κόλασι που βρέθηκαν. Με τον καιρό από κόλασι την έκαναν παράδεισο. Το όξυγόνο, που άρχισε να έξαντλήται το έβγαζαν από το ίδιο το νερό. Οί ήλιακές ακτίνες που δίνουν ζωή στον άνθρωπο στα ζώα και στα φυτά; Κι' αυτές ή ανθρώπινη σοφία τις αντικατέστησε με ένα θαυματουργό φώς, που έχει όλες τις ιδιότητες του ήλιου. Κάτω από αυτό το φώς, είδαν τη ζωή χιλιάδες και χιλιάδες γενιές, φύτρωσαν και καρποφόρησαν πολλές ποικιλίες δέντρων, που μάς δίνουν την τροφή τους και μάς όμορφαίνουν τη ζωή. Τίποτε δεν μάς λείπει. Για να σάς τά έξηγήσω όλα, θα χρειαστώ όλοκληρες ήμέρες. Σας λέω μονάχα πώς τά μέλη αυτής της κοινωνίας, που κλείστηκε στα βάθη της γής, έδωσαν όρκο να μην ξαναπατήσουν πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη μας. Τόν όρκο τόν άκολουθήσαν πιστά στους αιώνες που πέρασαν οί πρόγονοί μας. Άργότερα, οί βασιλιάδες επέτρεπαν σε μερικές άποστολές να θγαίνουν έπάνω για να συγκεντρώνουν έπιστημονικές πληροφορίες. Ό,τι μάς άρρεσε από την έπιστήμη σας, που άναπτυσσόταν πάλι στο μεταξύ, και τόν τρόπο της

ζωής σας το άκολουθούσαμε και μείς. Ό πατέρας μου, που βασίλευε πριν από μένα αποφάσισε να εισαγάγη μιá καινούργια γλώσσα την άγγλική που, όπως θά δείτε, την μιλούν σχεδόν όλοι οί έπιστημονές μας. Την πολιτεία την κυβερνά ένας βασιλιάς ή μιá βασίλισσα μαζί με το συμβούλιο τών πιό σφών. Οί νόμοι μας είναι δίκαιοι και ή ευτυχία βασίλευει στο λαό μου. Να όμως που πριν λίγο καιρό κάτι ήρθε να ταραξή τη ζωή της ήσυχης κοινωνίας μας. Άνακαλύψαμε μιá μέρα έναν άνθρωπο, από την επιφάνεια της γής, να κυκλοφορή άνόμεσά μας. Οί υπηρεσίες μου είναι βέβαιες πώς ύπάρχει κάποια συναμοσία μεταξύ τών ανθρώπων της γής και μερικών δικών μας που σκοπεύουν να μάς προδώσουν, να πατήσουν τόν όρκο τους και να ξαναέβουν στη γή, δίνοντας στους ανθρώπους της επιφανείας τά πανίσχυρα όπλα, που έχουμε κατασκευάσει και που φρουρούνται άγρυπνα! Για τó σκοπό αυτό, στείλαμε έναν πρόκτορα στη Νέα Όρκνη μήπως μπορέση και άνακαλύψη τά ίχνη της οργανώσεως που ύπάρχει άνόμεσα σε σάς και στους δικούς μας προδότες. Άκόμα δεν μπόρεσε να άνακαλύψη τίποτε, αλλά μωρίστηκε πώς τόν παρακολουθούσαν. Για να χάσουν τά ίχνη του, έκανε πώς θά φύγη για τηνΕυρώπη με τó «Νιού Στάφ». Οί προδότες, και άσφαλώς ό ίδιος ό

Βάγκ, πού, ποιός ξέρει με ποιόν τρόπο, επικοινωνεί με τη γη, τίναξαν με μιὰ ώρολογιακή βόμβα τὸ πλοῖο στὸν ἀέρα γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν τὸν πράκτορά μου. Ὅπως καταλαβαίνετε καὶ σεῖς, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο ὁ Βάγκ μέσα στὴ συνωμοσία τῆς προδοσίας. Τὸ βασίλειό μου κινδυνεύει καὶ πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Καλά, μὰ ἐμεῖς τί θὰ γίνουμε; Κάνει ὁ Τόμ ἀνοίγοντας φαρδιά - πλατεῖα τὸ στόμα του σ' ἓνα χασμουρητό.

— Πρὸς τὸ παρόν, θὰ σὰς κλείσω μέσα σὲ ἓνα ωραῖο δωμάτιο τοῦ παλατιοῦ ποῦ θὰ χρησιμεύσει γιὰ φυλακὴ σας, ὥσπου νὰ ἀποφασίσῃ τὸ συμβούλιο τῶν σοφῶν γιὰ τὴν τύχη σας. Ἐκεῖνο ποῦ προβλέπω εἶναι πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γίνετε καὶ σεῖς μέλη τῆς κοινωρίας μας, γιὰτὶ εἶδατε καὶ μάθατε τόσα πολλά, ποῦ δὲν κάνει νὰ τὰ μάθουν ὅλοι ἐπάνω στὴ γῆ! Λυπούμαι, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά!

— Ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ, κλεισμένος σὰν ἀρουραῖος, μέσα στὴ γῆ; Ξεφωνεῖ ὁ Τόμ.

— Ναί! Σὲ λίγο ὅμως, γνωρίζοντας τὴν ὁμορφὴ ζωῆς μας, δὲν θὰ θέλῃς μονάχος σου νὰ γυρίσῃς πίσω.

Ὁ Τόμ γυρίζει καὶ κυττάζει ἀπελπισμένον τὸν Μπίλλ. Ἐκεῖνος σηκώνει ἀμίλητος τοὺς ὤμους.

— Μπίλλ, ἀκοῦς τί μὰς περιμένει;

— Ὑπομονὴ Τόμ. Ἄλλοι-

μονο ἂν ἀπελπιστοῦμε.

Ἡ βασίλισσα, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα ἄλλο, πατάει ἓνα κουμπὶ σ' ἓναν πίνακα ποῦ βρίσκεται μπροστά της. Περνοῦν δυὸ λεπτὰ καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο ἓνας ἄνθρωπος ὡς ἐκεῖ πάνω, μὲ ἀσχημοπρόσωπο καὶ ἀγαθὰ μάτια.

— Κλείδωσε τὰ παιδιὰ μέσα σ' ἓνα δωμάτιο καὶ μὴν τὰ ἀφύσῃς νὰ βγοῦν ἔξω ὥσπου νὰ σοῦ δώσουν νεώτερες διαταγές. Φρόντισε νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε.

Ὁ Μπίλλ, χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση, σηκώνεται καὶ κάνει νόημα στὸν Τόμ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα, συναντοῦν ἓνα κοντὸ ἄνθρωπο μὲ ἔξυπνο πρόσωπο καὶ ἄσπρα μαλλιά. Ὁ Μπίλλ καταλαβαίνει πὼς εἶναι ὁ ὑπασπιστῆς τῆς βασίλισσας, ἀπὸ τὸν χαιρετισμό ποῦ τοῦ κάνει ὁ συνοδός του. Τοὺς ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ προχωρεῖ μέσα.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ
Ο ΒΑΓΚ!!

Ο ΤΟΜ, προσπαθώντας νὰ βολέψῃ τὸ χοντρό του σώμα πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναρωτιέται παραπονιάρικα:

— Καὶ τώρα; Τί κάνουμε;

Τὸ δωμάτιο, ποῦ τοὺς ἔχουν κλείσει, εἶναι ψηλὸ, χωρὶς κανένα παράθυρο. Ἐχει δυὸ κρεβάτια μὲ ὠραῖες κουβέρτες, δυὸ πολυθρόνες, ἓνα τραπέζακι μὲ κάτι πουκάκια, ποῦ ἔχουν μέσα τοὺς διά-

φορους χρωματιστούς χυμούς για τροφή, και δυο παράξενες ελαστικές συσκευές στον τοίχο. Ή μια από αυτές φέρνει άφθονο δροσερό οξυγόνο και ή άλλη διώχνει το ανθρακικό οξύ.

— Πρὸς τὸ παρὸν ἄς δοκιμάσουμε τὰ φαγητὰ τῆς Λίντας, λέει ὁ Μπίλλ και παίρνει ἕνα μπλοκάκι στὰ χέρια του. Δὲν κάνει τὸ σταυρό σου πού βρεθήκαμε φιλοξενούμενοι μιάς μεγάλης βασιλίσσας, ἐνῶ μπορούσε αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ μᾶς φιλοξενῇ ὁ καρχάριας στό στομάχι του;

— Μπίλλ, δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι γι' ἀστεία. Ἄκουσες τί εἶπε; Δὲν πιστεύει νὰ πατήσουμε τὸ πόδι μας στὴ γῆ. Τώρα καταλαβαίνω αὐτὸ πού μᾶς εἶπαν στό ὑποβρύχιο, πῶς δὲν θὰ ξαναδοῦμε τὸν ἥλιο. Οἱ γονεῖς μου θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν καημό τους! Κι' ἔπειτα μήπως νομίζεις πῶς ἔχω σκοπὸ νὰ μουχλιάσω μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόγεια τρύπα.

Ὁ Μπίλλ καταπίνει δυὸ - τρεῖς γουλιεῖς ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ ὑγρὸ τοῦ μπουκαλιού.

—Εἶναι περίφημο στὴ γεύσι, Τόμ! Ἀρχίζω νὰ θαυμάζω τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους και τὸν πολιτισμό τους. Ποιὸς ξέρει πόσα ἔχουν νὰ δοῦν τὰ μάτια μας ἀκόμη!

Ὁ Τόμ σουφρώνει τὰ μούτρα του και ξαπλώνεται πάνω στό κρεβάτι. Πεθαίνει ὁ καημένος γιὰ λίγο ὕπνο. Σηκώνει τὴν κουβέρτα νὰ σκεπαστῇ και λέει: μουρμουρί-

ζοντας στὸν Μπίλλ:

— Ἐμένα δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ πολιτισμὸς τους! σοῦ τὸν χαρίζω! Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα, ν' ἀνοίξη και καμμιά τρύπα στὴ γῆ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πάω στό σπιτάκι μου. Καληνύχτα τώρα κι' ἄφισέ με ἡσυχο νὰ κοιμηθῶ. Πῆς στὴν κυρά βασιλίσσα και στους ὑπηρέτες τῆς νᾶ· μὴ μὲ ἐνοχλήσουν εἰκοσιτέσσερες ὥρες συνέχεια ὥσπου νὰ χορτάσω, τουλάχιστον ὕπνο!

Μόλις σωπαίνει, ἕνα «κλικ» ἀκούγεται στὴν πόρτα. Γυρίζουν και οἱ δυὸ περιεργοὶ τὸ βλέμμα τους πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεφεύγει ἄθελα ἀπὸ τὰ χεῖλιά τους. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας διαγράφεται ἡ σιλουέτα ἑνὸς ψηλοῦ ἄντρα. Ἐνὸς ἄντρα μὲ σημαδεμένο πρόσωπο. Εἶναι ὁ Βάγκ!

Τρομερὸς ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, δίνει μιά ἀπότομη κλωτσιὰ στό τραπεζάκι και τὸ ἀναποδογυρίζει. Φαίνεται σὰν νὰ μὴ τὸν νοιάζει ὁ θόρυβος. Βρίσκεται τώρα ἀντιμέτωπος στὰ δυὸ παιδιὰ, πού δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους. Πίσω του, πλησιάζει ἕνας ἄλλος. Κρατοῦν και οἱ δυὸ στὰ χέρια τους ἀπὸ ἕνα πιστόλι.

Ὁ Βάγκ πλησιάζει τὸν Τόμ.

—Εἶσαι πολὺ γελασμένος ἂν νομίζεις πῶς μπορείς νὰ τὰ βάλης μαζί μου, τοῦ λέει και τοῦ κατεβάζει ἀπότομα

μιά γερή γροθιά στο πρόσωπο.

— Ο Μπίλλ βλέπει το φίλο του να μουγγολίζει από τον πόνο, μὰ δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του. Πίσω στὴν πλάτη του νοιώθει καρφωμένο ἕνα πιστόλι.

Ἡ γροθιά ξαναπέφτει τώρα πιδὸ βαρειά πάνω στὸν Τόμ.

— Τί νόμιζες λοιπόν; Πῶς μπορούμε νὰ ἀναμετρηθοῦμε; Πίστεψες ἀλήθεια πῶς ἐξώφλησες μὲ τὸν Βάγκ; ἐπειδὴ εἶδες νὰ τὸν σέρνουν στὸ πάτωμα μὲ τὶς χειροπέδες; Ὁ Βάγκ δὲν φυλακίζεται οὐτε πεθαίνει! Ἐμπρὸς τώρα σηκωθῆτε καὶ οἱ δύο! Προχωρήστε πρὸς τὴν πόρτα πιασμένοι χέρι - χέρι. Ἄν τύχη καὶ χωρίσετε, θὰ πυροβολήσω.

Οἱ δύο φίλοι πιάνονται ἀπὸ τὰ χέρια καὶ προχωροῦν. Πίσω τους ἀκολουθοῦν οἱ δύο ἄντρες. Κάθε τόσο τοὺς δίνουν ὁδηγίες πρὸς τὰ πού νὰ βαδίσουν.

Βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι, περνώντας ἀπὸ μιὰ πορτοῦλα πού ὑπάρχει στὸ πίσω μέρος. Ἐκεῖ τοὺς περιμένει ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ αὐτοκίνητα πού μοιάζουν σὰν χελώννα. Μπαίνουν καὶ οἱ τέσσερις μέσα.

Ὁ Μπίλλ ἀποφασίζει νὰ μιλήσῃ, καθώς ξεκινοῦν:

— Πού μὰς πηγαίνετε;

Ὁ Βάγκ τὸν κυττάζει περιφρονητικά.

— Εἶναι δική μου δουλειὰ αὐτό!

— Γιατί τὰ βάζετε καὶ σεῖς μαζί μας; Τί σὰς ἔχουμε κάνει;

— Εἴσαστε πράκτορες τῆς βασιλίσσας. Μὲ παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

— Τότε πῶς βρεθήκαμε στὸ πλοῖο πού ναυάγησε μέσα στὸν ὠκεανό;

— Νομίσατε πῶς εἶμαι καὶ γὰρ μέσα. Εἶναι ἐτσι ἢ δὲν εἶναι; Ἐμὰθα, πῶς, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχατε φορέσει τὰ σωσίδιά σας.

— Σὰς ὀρκίζομαι πῶς δὲν ξέραμε τίποτε γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὴν πολιτεία σας!

— Δὲν μὲ νοιάζει τί ξέρατε καὶ τί δὲν ξέρατε. Μὲ μαρτυρήσατε στὴ Βασίλισσα κι' αὐτὸ μου φτάνει.

Ὁ Μπίλλ καταλαβαίνει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πείσῃ μὲ κανένα τρόπο καὶ σωπαίνει. Προσπάθει μονάχα νὰ βρῆ τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας τους ἀπὸ τὰ ὕχια τοῦ Βάγκ καὶ τῆς συμμορίας του.

Τὸ παράξενο αὐτοκίνητο περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ δὲν τροφυτεμένη πεδιάδα μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὁ οὐρανὸς τώρα ὅσο πηγαίνει καὶ χαμηλώνει ἐνῶ τὰ σπίτια ἀραιώνουν. Τὸ φῶς, πού ἔκανε τὸν τόπο νὰ λαμποκοπάει, γίνεται τώρα πιδὸ ἀδύνατο, ὅσο προχωροῦν καὶ ἀπομακρύνονται. Σὲ λιγάκι, σβύνει τελείως καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταματάει μέσα στὸ σκοτάδι, κάπου, στὰ πέρατα τῆς ὑπόγειας πολιτείας.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ κατεβαίνει ὁ σύντροφος τοῦ Βάγκ.

‘Ο Μπίλλ σηκώνεται από το κάθισμά του νιώθοντας μια άνατριχίλα φόβου σέ όλο του τó σώμα. ‘Ο Τόμ μέσα σ’ αυτές τις στιγμές τής άγω νίας, πού δέν ξέρουν τί τους περιμένει, έχει στηρίξει τó κεφάλι του στις δυό του παλάμες και κοιμάται! ‘Ο Βάγκ τόν παίρνει είδησι και τού δί νει μιá κλωτσιά. Τρομαγμέ νος ó Τόμ πετάγεται όλόρ- θος.

— Τί συμβαίνει Μπίλλ, γιατί μέ χτυπάς; κάνει σα- σθημένος.

‘Ο Βάγκ τόν άρπάζει από τó χέρι και τόν κατεβάζει τά- τω.

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι μιá φωτεινή λουρίδα ξεφεύγει από τó χέρι τού Βάγκ. Έχει άνάψει τó φακό του και φωτί- ζει όλόγυρα. Τά δυό παιδιά βλέπει νά ξεκινάη μπρός τους ένα στενό και άνώμαλο μονοπάτι. Πάνω από τó κεφά λι τους και γύρω τους ύπάρ- χουν άκαόνιστα μαύρα πε- τρώματα.

— Έμπρός!, κάνει άγρια ó Βάγκ.

Ξεκινούν και οί τέσσερις. ‘Ο Μπίλλ παιδεύει τó μυαλό του για νά σκεφθι κανένα τρό πο νά ξεφύγη από τά χέρια τους, μά δέν μπορεί νά βρη τίποτε. ‘Η άπελπισία άρχίζει σιγά - σιγά νά τόν κυριεύει και δέν πιστεύει τώρα παρά μονάχα στην τύχη. Βλέπει δί- πλα του τόν φίλο του σκεφτι- κό, μέ τó κεφάλι κατεβασμέ νο, και νιώθει ένα άπέραντο μίσος για τούς δυό αυτούς

άντρες πού ποιός ξέρει πού τούς οδηγούν. Στο θάνατο; ‘Ασφαλώς στο θάνατο.

Προχωρούν άρκετά, στρί- βοντας πότε δεξιά και πότε άριστερά, μέσα σέ ένα λα- βύρινθο από μικρά και στενά δρομάκια. ‘Ο δρόμος άρχίζει νά γίνεται τώρα κουραστι- κός.

‘Ο Βάγκ σταιματά. Σβύνει τó φακό του και τόν ανάβει πάλι συνθηματικά δυο-τρεις φορές, βγάζοντας μιá παρά- ξηνη κραυγή από τó στόμα του. ‘Η φωνή χάνεται κυματι- στά μέσα στις στροφές τών υπόγειων δρόμων. Τήν ίδια στιγμή, μιá άλλη κραυγή φτά νει στ’ αυτία τους. Είναι φα- νερό πώς οί δυό άντρες κά- ποιον περιμένουν.

‘Η άγωνία τού Μπίλλ φτά- νει στο κατακόρυφο. Περιμέ- νει νά δη τόν καινούργιο έ- χθρό του. Δέν άργεί νά φανη. Είναι ένας άνθρωπος, πού τó πρόσωπό του είναι τόσο άδυ- νατο ώστε φαίνεται σκοτεινό. Τά μαλλιά του δέν είναι ξαν- θά, είναι όλόμαυρα. ‘Όσο προχωρεί κοντά τόσο ξεχωρί- ζει πιό καλά η μορφή του. Φαίνεται πώς δέν άνηκει στη ράτσα τών ανθρώπων πού ζούν στο βασίλειο αυτό κάτω από τη γη. ‘Ο Μπίλλ τó κα- ταλαβαίνει πολύ καλά αυτό. Είναι ένας άνθρωπος τής έπι- φανείας.

— ‘Όστε αυτοί είναι; ρω- τάει σέ καθαρή άμερικάνικη προφορά εκείνος.

— Ναι, τού άπαντάει ó Βάγκ.

— Τί λές νά τούς κάνουμε;
— Νά τούς σκοτώσουμε!

Τά παιδιά άνατριχιάζουν όλόκληρα.

— Μμ... Αύτή εΐναι ή πιό καλή ιδέα, άπαντάει ό μελαχροινός. Θά γλυτώσουμε άπό πολλούς μπελάδες.

‘Ο Τόμ, με μιá κίνηση έντε λώς ξαφνική, πετιέται άπότομα και σέ λίγο στρίβει και χάνεται στη σκοτεινή γωνία.

‘Ο Βάγκ τρέχει ξωπίσω του με όλη του τή δύναμη. ‘Ο Μπίλλ περιμένει με άγωνία τó άποτέλεσμα αύτου του δραματικού κυνηγητου. Εύχεται νά μπορέση ό φίλος του νά ξεφύγη. Κυττάζει με ένα λοξό βλέμμα τούς δυό έχθρούς του. Τόν έχουν στη μέση και τά πιστόλια τους άκουμπούν στο σώμα του. Δέν ύπάρχει καμμιά έλπίδα νά τούς ξεφύγη!

Δέν περνούν παρά λίγα μονάχα λεπτά όταν ό Βάγκ ξαναγυρίζει σέρνοντας άπό τó χέρι τόν Τόμ. Τόν πρόλαβε πριν νά μπορέση νά του ξεφύγη στο λαθύρινο τών υπογειών! Τώρα πιά τίποτε δέν θά μπορέση νά τούς γλυτώση! ‘Ο Βάγκ κάνει σαν τρελός άπό τó θυμό του.

— Σκύλοι!, ούρλιάζει. Τώρα θά σάς δείξω εγώ!

‘Ο Μπίλλ δέν μπορεί νά τó

πάρη άπόφασι πώς θά σκοτωθῆ, πώς θά σβύση ή ζωή του μέσα σ’ αύτούς τούς βράχους. Κάτι του λέει μέσα του πώς πρέπει νά έλπίζη. Και νά που ή έλπίδα του γίνεται πραγματικότης. Έκείνη τή στιγμή, ένας ύπόκωφος θόρυβος άκούγεται πάνω άπό τó κεφάλι τους. Οί βράχοι αρχίζουν νά κινούνται! Οί τρεις έντρες παραμείζουν γρήγορα, ενώ ό Μπίλλ τραβάει τόν Τόμ πρós τó αντίθετο μέρος. Με μιás, τεράστια κομμάτια άπό βράχους κατακυλούν και τούς χωρίζουν άπό τούς έχθρούς τους, που τó έχουν βάλει φοβισμένοι στα πόδια.

Οί δυό φίλοι μέσα στο σκοτάδι άπομακρύνονται όσο μπορούν άπό τó επικίνδυνο σημείο. Κάνουν νά προχωρήσουν όταν άκούν μπροστά τους νά κατακυλούν κι’ άλλοι βράχοι. Με κομμένη τήν ανάσα, στομώχονται σέ μιá γωνία και περιμένουν άπό στιγμή σέ στιγμή τó θάνατο, κάνοντας τó σταυρό τους και παρακαλώντας τó Θεό νά τούς γλυτώση.

Τó κατακύλισμα τών βράχων συνεχίζεται με πάταγο και ή γῆ τρέμει κάτω άπό τά πόδια τους.

— Μπίλλ, τó πόδι μου, Μπίλλ! ξεφωνίζει ό Τόμ και πέφτει πάνω στο φίλο του...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

‘Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 1 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Διητής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Διητής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
και Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στο δεύτερο τεύχος, που κυκλοφορεί την ερχόμε-
νη εβδομάδα με τόν τίτλο:

ΤΟ ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

τά δυο 'Αμερικανόπουλα γνωρίζουν τρομακτικούς
κινδύνους και συναντούν απίστευτες περιπέτειες μέ-
σα στο υπόγειο βασίλειο της βασίλισσας Λίντας,
στη προσπάθειά τους να σώσουν το βασίλειο αυτό
και τόν κόσμο!

Οι Κύπριοι αναγνώσται μας

Μπορούν να προμηθεύωνται όλα τα παρελθόντα
τεύχη «Μ. 'Ηρωας» «'Υπερανθρώπου», «'Τάργκα» «'Γε-
ράκι», «'Παιδικού Πανεπιστημίου» και «Μ. 'Ιππότη»,
από τόν Βιβλιοπωλείον ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, Βαρόσια
Κύπρου.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΘΕΟΣ, Ο
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓ-
ΚΛΑΣ, Ο ΚΑΕΓΚΑ,
ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΞΑΤΛΩΜΕ-
ΝΟΣ ΗΣΥΧΑ, ΜΑΖΙ ΜΕ
ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ
ΣΤΗ ΦΥΛΛΩΣΙΑ ΕΝΟΣ
ΔΕΝΤΡΟΥ, ΟΤΑΝ
ΕΝΑΣ ΠΤΑΝΘΗΡ...

ΧΡΥΣΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΦΥΛΛΩΣΟΥ ANNA!
ΜΕΙΝΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟ
ΔΕΝΤΡΟ ΩΣΤΟΥ
ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΩ.

